

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Sabola a soudců Mgr. Martina Lachmanna a Mgr. Jana Ferfeckého v právní věci

žalobce: **R.Z.**
bytem XYZ

zastoupeného Mgr. Tomášem Cimbotou, advokátem
sídlem Horní náměstí 365/7, Olomouc

proti

žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**
sídlem Ant. Čermáka 2a, Praha 6

za účasti: **B.J.**
bytem ZYX

zastoupené Ing. Petrem Soukupem, patentovým zástupcem
sídlem tř. Svobody 43/39, Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 29. 9. 2020,
čj. O-523421/D20055301/2020/ÚPV

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobce se žalobou podanou dne 27. 11. 2020 domáhal zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví (dále též „**předseda Úřadu**“) ze dne 29. 9. 2020, čj. O-523421/D20055301/2020/ÚPV (dále též „**Napadené rozhodnutí**“), kterým předseda Úřadu zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví (dále též „**Úřad**“) ze dne 11. 5. 2020, čj. O-523421/D18047404/2018/ÚPV (dále jen „**Prvostupňové rozhodnutí**“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím Úřad vyhověl námitkám podaným osobou zúčastněnou na řízení podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, ve znění účinném do 31. 12. 2018 (dále jen „**zákon č. 441/2003 Sb.**“), proti zápisu obrazového označení v provedení

, přihlášeného dne 25. 6. 2015 pod sp. zn. O-523421 (dále též „**Napadená ochranná známka**“ či „**napadené označení**“), a žalobcem podanou přihlášku Napadené ochranné známky zamítl. Úřad postupoval v souladu s článkem II odst. 3 zákona č. 286/2018 Sb., kterým se mění zákon č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách a o změně zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů (dále též „**zákon č. 286/2018 Sb.**“), a námitky podané do 31. 12. 2018 posuzoval podle zákona č. 441/2003 Sb., ve znění účinném od 1. 1. 2019.

II. Napadené rozhodnutí

3. Předseda Úřadu v odůvodnění Napadeného rozhodnutí rekapituloval závěry vyslovené Úřadem v Prvostupňovém rozhodnutí. Současně shrnul obsah podaného rozkladu a podání osoby zúčastněné na řízení v rámci řízení o rozkladu. Předseda Úřadu dále v odůvodnění Napadeného rozhodnutí popsal, že přihláška obrazové Napadené ochranné známky byla zveřejněna dne 14. 2. 2018 pro tam uvedený seznam výrobků a služeb zařazených do tříd 32, 40 a 43 mezinárodního třídění výrobků a služeb. Dále předseda Úřadu na str. 8 – 9 odůvodnění Napadeného rozhodnutí specifikoval skutečnosti zjištěné z rejstříku ochranných známek o namítané ochranné známce č. 352686 v barevném provedení

Náměšťské pivo

(dále jen „**Namítaná ochranná známka**“) s tím, že je dle něho zřejmé, že Namítaná ochranná známka je ve vztahu k napadenému označení starší ochrannou známkou ve smyslu § 3 písm. a) bodu 1 zákona č. 441/2003 Sb.

4. V návaznosti na rekapitulaci podkladů předložených v rámci řízení o námitkách žalobcem i osobou zúčastněnou na řízení předseda Úřadu shrnul, že žalobce v rozkladu poukazuje na vadné posouzení pravděpodobnosti záměny, vizuální, fonetické i sémantické podobnosti a hodnocení známkových motivů a jejich dominance, a namítá, že je Napadené rozhodnutí v rozporu s předchozí rozhodovací praxí Úřadu. Přitom nezpochybňuje závěr Úřadu stran shodnosti/podobnosti výrobků a služeb ani vymezení jejich tzv. průměrného spotřebitele.
5. Předseda Úřadu zdůraznil rozdíl mezi dominancí a rozlišovací způsobilostí prvků obsažených v kolidujících označeních. Dominantním prvkem je dle předsedy Úřadu v obou označeních slovní spojení „NÁMĚŠŤSKÉ PIVO“, který společně s dalšími klíčovými prvky (znak městyse Náměště na Hané a obrazové pole ve tvaru erbu či štítu) tvoří společný vedoucí známkový motiv obou označení. Úřad tedy podle předsedy Úřadu správně zdůraznil umístění a velikost slov „NÁMĚŠŤSKÉ PIVO“ a jejich spojení s dalšími klíčovými prvky. Prvky utvářející jejich vedoucí známkový motiv, tj. slovní odkaz na původ piva v Náměšti na Hané, doplněný o znak tohoto městyse, a o obrazové pole ve tvaru erbu či štítu, upoutají podle předsedy Úřadu pozornost průměrného spotřebitele jako první. Ačkoliv jsou tyto výrazné prvky (zejména slovní spojení „NÁMĚŠŤSKÉ PIVO“) ve vztahu k části porovnávaných výrobků (hlavně nápoje, zejména pivo a služby z oblasti pivovarnictví) prvky popisnými a s nízkou rozlišovací způsobilostí, s ohledem na umístění a velikost v kompozici obou porovnávaných označení se i dle předsedy Úřadu jedná o prvky dominantní, jež zůstanou v důsledku svého vizuálního působení uchovány v paměti průměrného spotřebitele.
6. K poznámce žalobce o minimální rozlišovací způsobilosti znaku obce, který může v rámci svého loga užívat každý, kdo splní zákonné podmínky, předseda Úřadu připustil, že znak obce může skutečně užívat každý, kdo získá souhlas dané obce ve smyslu § 34a odst. 3 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), v znění pozdějších předpisů (dále jen „**obecní zřízení**“); to však podle předsedy Úřadu *„ještě neznamená jeho údajnou minimální rozlišovací způsobilost“*. Rozlišovací způsobilost znaku obce, jež je součástí přihlašované či zapsané ochranné známky, se posuzuje z hlediska celkového dojmu, jakým působí na relevantní spotřebitelskou veřejnost, a to ve vztahu k výrobkům či službám, na něž se vztahují. Podle předsedy Úřadu lze důvodně předpokládat, že samotný znak městyse Náměšť na Hané nebude relevantní spotřebitelská veřejnost, resp. průměrný spotřebitel schopen přiřadit ke konkrétnímu místu, tj. k tomuto městysu. Obyvatelstvo tohoto městysu a jeho okolí, které by mohlo danou znalostí disponovat, tvoří v rámci široké spotřebitelské veřejnosti pouze minoritní část, již proto nelze považovat za tzv. průměrného spotřebitele. Grafické zpracování znaku obce proto podle předsedy Úřadu samo o sobě v obou kolizních označeních z hlediska nazírání průměrného spotřebitele nijak nenaznačuje, že by je pro napadené a namítané výrobky měl vnímat jako označení popisné, druhové, obvyklé či laudatorní. Průměrný spotřebitel nemá dle předsedy Úřadu takové heraldické znalosti, aby určil, zda se jedná o fantazijní (smyšlený) znak anebo reálný znak konkrétní obce, proto nebude jen na jeho základě s to identifikovat zeměpisný původ takto označených produktů. Předseda Úřadu shrnul, že znak obce Náměšť na Hané nepředstavuje označení průměrnému spotřebiteli známé, aby na jeho základě určil zeměpisný původ takto označených produktů, a nejedná se tedy o označení

s minimální rozlišovací způsobilostí, jak uvádí žalobce. Předseda Úřadu dále poznamenal, že z Prvostupňového rozhodnutí nelze jakkoli dovozovat, že by Úřad přisuzoval slovnímu spojení „NÁMĚŠŤSKÉ PIVO“ a znaku obce výraznou rozlišovací způsobilost. Žalobce podle předsedy Úřadu opět zaměňuje rozlišovací způsobilost a vizuálně dominantní postavení těchto prvků, které svým provedením společně s podkladovým tvarem (obrazovým polem) erbu (či štítu) skutečně utvářejí vedoucí známkový motiv. Úřad si byl dle předsedy Úřadu vědom popisnosti shora uvedeného slovního spojení pro část nárokováných, resp. chráněných výrobků, nicméně současně upozornil na jeho umístění a velikost, jež ve spojení s dalšími shodnými nebo podobnými prvky způsobuje výsledný podobný vizuální vjem z obou označení na straně průměrného spotřebitele.

7. K námitce, že Úřad *de facto* monopolizuje označení „náměšťské/ý“ ve spojení s pivem a jeho produkcí a znakem obce výlučně pro osobu zúčastněnou na řízení, předseda Úřadu uvedl, že ochrana namítané známky se týká jejího konkrétního obrazového provedení v rozsahu zapsaných výrobků a služeb. Napadené označení se s přitom s Namítanou ochrannou známkou shoduje ve svých jediných slovních prvcích „NÁMĚŠŤSKÉ PIVO“, přičemž to jsou právě slovní prvky, pomocí kterých spotřebitelé nejčastěji odkazují na dané produkty. Uvedené slovní spojení je nadto podle předsedy Úřadu dominantním prvkem Namítané ochranné známky, který spoluutváří celkový známkový motiv obou označení. K vizuální podobnosti totiž podle předsedy Úřadu přistupuje obdobně ztvárněný podkladový tvar erbu či štítu, ve kterém je u obou označení situován graficky velmi podobně provedený šachovaný erbovní znak. Další prvky napadeného označení pak podle předsedy Úřadu nijak výrazně nepřispívají k odlišení od Namítané ochranné známky – chmelové šišťice a obilné klasy lemující spodní stranu erbu (štítu). Předseda Úřadu konstatoval, že žalobci nic nebrání, aby si s ohledem na shora popsanou nižší distinktivitu předmětného slovního prvku zvolil označení, které bude rovněž poukazovat na původ piva; je však třeba podle něho takové označení dostatečně odlišit od Namítané ochranné známky tak, aby jejich podobnost nevyvolávala pravděpodobnost záměny.
8. Předseda Úřadu současně odmítl, že by Úřad rozhodoval v rozporu s vlastní rozhodovací praxí. Uvedl, že Úřad při formulaci Prvostupňového rozhodnutí vycházel z jiného rozhodnutí předsedy Úřadu ze dne 5. 2. 2019 ve věci zn. sp. O-523363, ve kterém byla zamítnuta přihláška obrazové ochranné známky žalobce na základě námitek osoby zúčastněné na řízení, a bylo rozhodováno prakticky ve skutkově totožné věci. Žaloba proti uvedenému rozhodnutí přitom byla podle předsedy Úřadu zamítnuta rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 9. 9. 2020, čj. 9 A 42/2019 - 121.
9. K námitce, že se v napadeném označení (na rozdíl od Namítané ochranné známky) nevyskytuje znak obce ve své oficiální podobě, předseda Úřadu nepovažoval rozdíly mezi napadeným označením a oficiální podobou znaku městyse, resp. zakomponováním do Namítané ochranné známky z hlediska vnímání průměrného spotřebitele za významné. Napadené označení je dle předsedy Úřadu přihlašováno jako černobílé, což znamená, že jeho případná ochrana by se vztahovala i na barevné provedení znaku jmenovaného městyse vyobrazeného v Namítané ochranné známce. Rozdílný počet per pak lze v rámci kompozice obou porovnávaných označení považovat podle předsedy Úřadu za marginální a nezpůsobilý vyloučit celkovou vizuální podobnost obou označení. Průměrný spotřebitel dle předsedy Úřadu u porovnávaných označení vizuálně zachytí, že obsahují heraldický šachovaný obrazec v erbu (štítu); i pokud by uvedené části označení pokládal za znaky městyse Náměšť na Hané, s největší pravděpodobností uvedený drobný rozdíl ani nepostřehne.

10. Předseda Úřadu nepřisvědčil ani námitce, dle níž osoba zúčastněná na řízení neměla k datu práva přednosti Namítané ochranné známky souhlas městyse Náměšť na Hané s užitím obecního znaku ve smyslu § 34a odst. 3 obecního zřízení a získala jej teprve dodatečně. Uvedl, že zákon č. 441/2003 Sb. neumožňuje v rámci zkoumání podobnosti napadeného označení s Namítanou ochrannou známkou vyloučit znak obce, k jehož užití byl v rámci věcného průzkumu získán souhlas až dodatečně. Okamžik, kdy přihlašovatelé získají souhlas s užitím znaku obce a kdy případně zhojí vadu jeho nepředložení současně s podanou přihláškou, je dle předsedy Úřadu plně v jejich dispozici a není nijak sankcionováno, je-li souhlas předložen po podání přihlášky ochranné známky, avšak do okamžiku zápisu. Při porovnání označení je dle předsedy Úřadu třeba vycházet vždy z rejstříkového znění či ztvárnění kolizních označení a je nutno přihlídnout v rámci hlediska celkového dojmu ke každému z obsažených prvků. Předseda Úřadu přitom dodal, že ač osoba zúčastněná na řízení obdržela od rady městyse souhlas se zápisem Namítané ochranné známky až v polovině prosince roku 2015, souhlasem s užíváním znaku jmenovaného městyse v rámci svého loga (totožného s Namítanou ochrannou známkou) pro svůj pivovar disponovala již od prosince roku 2014, jak vyplývá z dokladu č. 10, a souhlasem tedy disponovala dříve než žalobce, který souhlas s jeho užitím v rámci loga pro potravinářské výrobky získal až v březnu 2015.
11. K námitkám, dle nichž Namítanou ochrannou známkou nelze označit jako „erb“, předseda Úřadu zdůraznil, že podobnost označení se posuzuje nikoli z hlediska pravidel heraldiky, nýbrž z hlediska průměrného spotřebitele, jenž nedisponuje ani základní znalostí heraldických pravidel a při pohledu na Namítanou ochrannou známkou bude vnímat především celkový tvar obrazových prvků a dominantní slovní spojení „Náměšťské pivo“. Uvedený tvar svým zpracováním evokuje podle předsedy Úřadu provedení žlutého štítu; toto vnímání je pak umocněno přítomností výtvarného prvku – červeně lemované zelené nápisové pásky (tzv. banderoly) vinoucí se napříč štítem a narušující jeho celkový tvar, přičemž tato páska je v heraldice obvykle určena pro různá hesla (motta) nebo názvy (zde pro název pivovaru osoby zúčastněné na řízení „JADRNÍČEK“). Právě tato nápisová páska společně s celkovým tvarem žlutého obrazového prvku (štítu) a znaku městyse Náměšť na Hané u spotřebitelské veřejnosti vytváří podle předsedy Úřadu dojem heraldického znamení – erbu. Za rozhodné tedy předseda Úřadu považoval, že celkový tvar seskupení obrazových prvků Namítané ochranné známky se vizuálně velmi podobá tvaru napadeného označení. Namítaná ochranná známka sice pravděpodobně nebyla utvářena v souladu s heraldickými pravidly jako napadené označení, z pohledu průměrného spotřebitele však obrazová pole obou označení ve tvaru erbu (či štítu) vykazují podle předsedy Úřadu vizuální podobnost. Třebaže tvar štítu Namítané ochranné známky skutečně může evokovat graficky ztvárněné písmeno „J“, může být toto vnímání podle předsedy Úřadu oslabeno přítomností dalších znaků (znak městyse Náměšť na Hané, horní vnitřní prostor u písmene J je zaplněn letopočtem „2014“ a je narušen zelenou nápisovou páskou s nápisem „JADRNÍČEK“). Vzhledem k těmto okolnostem a ke zpracování levé horní (svislé) části údajného písmene „J“ měl předseda Úřadu za to, že průměrný spotřebitel nemusí toto seskupení obrazových, slovních a číselných prvků vnímat pouze jako grafické zpracování písmene „J“, ale může mu též evokovat tvar erbu (či štítu), a to zvláště v situaci, kdy jeho pozornost bude rozptýlena mezi toto seskupení prvků a vizuálně dominantní slovní spojení „Náměšťské pivo“. Bez ohledu na uvedené však podle předsedy Úřadu nejde o prvek, který by u relevantní spotřebitelské veřejnosti vyvolával

paměťovou stopu, resp. který si průměrný spotřebitel vybaví při porovnání s napadeným označením, které obsahuje shodný dominantní prvek „NÁMĚŠŤSKÉ PIVO“.

12. S poukazem na uvedené okolnosti byl předseda Úřadu přesvědčen, že průměrný spotřebitel bude Namítanou ochrannou známkou vnímat jako spojení dominantního sousloví „Náměšťské pivo“ se žlutě orámovaným štítem/erbem obsahujícím šachovaný erbovní znak (Náměšti na Hané) a zelenou nápisovou pásku. Slovní prvek „JADRNÍČEK“ přitom podle předsedy Úřadu působí v rámci celkové kompozice vizuálně submisivně, neboť je velmi malý a poněkud nevýrazný. Po shlédnutí napadeného označení se do paměti průměrného spotřebitele otisknou velmi podobné či dokonce shodné prvky (sousloví „NÁMĚŠŤSKÉ PIVO“, celkový tvar štítu a šachovaný erbovní znak).
13. Předseda Úřadu se dále neztotožnil s námitkami zpochybňujícími hodnocení ostatních, odlišných částí obou označení z **vizuálního hlediska**. Ze závěrů vyslovených Úřadem na str. 8 až 10, str. 13 a 14 Prvostupňového rozhodnutí k prvkům jiným než slovní spojení „NÁMĚŠŤSKÉ PIVO“, znak obce a obrazové pole (heraldický štít u napadeného označení, resp. písmeno „J“ u Namítané ochranné známky), je dle něho zřejmé, že Úřad na jejich vizuální hodnocení nerezignoval. Pokud jde o napadené označení, jedná se dle předsedy Úřadu o dva obilné klasy lemující vnitřní část štítu a o tři chmelové šišťice situované vespod střední části téhož štítu, jež Úřad správně charakterizoval jako ornamentální či ozdobné a vzal v úvahu jejich drobné ztvárnění v rámci celkové kompozice. V případě Namítané ochranné známky patří do kategorie ostatních, odlišných prvků slovní prvek „JADRNÍČEK“ umístěný v zelené nápisové pásce, slovní prvek „Pivovar“ a číselný prvek „2014“ v horní části Namítané ochranné známky a konečně slovní spojení „Náměšť na Hané“ lemující vnitřek spodní části žlutého obrazového prvku, ve vztahu k nimž přisvědčil předseda Úřadu závěru o jejich upozaděné roli s tím, že jejich postavení není způsobilé eliminovat vliv podobnosti dominantních částí obou označení. Předseda Úřadu měl za to, že ostatní, odlišné prvky obou označení vizuálně nejsou schopné upoutat pozornost průměrného spotřebitele, který bude plně zaujat právě vizuálně podobnými dominantními prvky, a ztotožnil se s Úřadem, že tyto prvky nepřeváží a nezajistí spolehlivé odlišení obou označení. Postupu Úřadu nebylo dle předsedy Úřadu čeho vytknout.
14. Předseda Úřadu nepřisvědčil ani námitkám zpochybňujícím závěry vyslovené k **fonetické podobnosti**. Uvedl, že průměrný spotřebitel bude schopen bez potíží odlišit „Náměšťskou pivnici“ a její název (jako místa, kde se pivo jen prodává a nevyrábí) od názvu jmenovaných piv a jejich výrobců. Jinými slovy, „náměšťská“ je inkriminovaná provozovna, a nikoli piva, která jsou zde prodávána. Průměrný spotřebitel nebude mít podle předsedy Úřadu důvod taková piva pojmenovávat jako „náměšťská“ jen na základě faktu, že tento přívlastek nese ve svém názvu daná pivnice. Rovněž v rámci fonetického porovnání je třeba podle předsedy Úřadu zejména v případě Namítané ochranné známky přihlídnout ke grafickému zpracování jejích slovních a číselných prvků ve vztahu k možnosti a případnému pořadí jejich vyslovení, kdy do popředí vystupuje dominantní slovní spojení „Náměšťské pivo“, které bude právě z tohoto důvodu vysloveno jako první, přičemž spotřebitel rovněž možná vysloví i druhý největší slovní prvek „JADRNÍČEK“. Ostatní prvky s největší pravděpodobností reprodukovány nebudou s ohledem na tendenci spotřebitelů zkracovat dlouhé názvy produktů. Napadené označení nese podle předsedy Úřadu pouze jediné slovní spojení („NÁMĚŠŤSKÉ PIVO“); jiné slovní prvky neobsahuje a spotřebitel se nebude zabývat zdlouhavým popisem jeho obrazových prvků. Z hlediska fonetického se tedy dle předsedy Úřadu napadené označení od Namítané ochranné známky v podstatě nijak výrazně neodlišuje, neboť jeho jediné slovní prvky mají identickou výslovnost jako

dominantní slovní spojení Namítané ochranné známky. Ta sice ve svém názvu nese i název pivovaru, avšak spotřebitel po vyslovení či zaslechnutí napadeného označení nebude mít důvod domnívat se, že jsou takto prezentovány produkty osoby odlišné od osoby zúčastněné na řízení. Porovnávání označení tedy nejsou podle předsedy Úřadu foneticky shodná, ale vykazují shodné znaky, jejichž působení na průměrného spotřebitele zakládá jejich fonetickou podobnost ve vysokém stupni.

15. K **významovému hledisku** předseda Úřadu označil námitku žalobce za neurčitou a uvedl, že Úřad v citované pasáži provedl sémantickou analýzu dominantního slovního spojení Namítané ochranné známky „Náměšťské pivo“, jež je rovněž jediným slovním spojením v napadeném označení, přičemž k ostatním prvkům obou označení konstatoval, že nejsou nositeli zcela zásadních sémantických sdělení, jež vzhledem k jejich druhořadému postavení mohou uniknout pozornosti běžného spotřebitele. Předseda Úřadu nespátroval v tomto posouzení logické nesrovnalosti či jiné vady, jež žalobce nadto podle něho nespecifikoval. Dodal, že obě označení jsou ztvárněna jako erby, které v sobě navíc obsahují i znak městyse Náměšti na Hané nebo variaci na něj (napadené označení). Ačkoli jsou tyto erby ztvárněny poněkud odlišně, je patrný shodný známkový motiv. Obě označení odkazují podle předsedy Úřadu svým provedením na pivo v Náměšti na Hané, přičemž ani slovní prvek „JADRNÍČEK“ u Namítané ochranné známky není schopen zabránit podobnosti porovnávaných označení z hlediska významového, neboť tento slovní prvek není v daném označení dominantní a výrazný. Předseda Úřadu zdůraznil, že ze známkoprávního hlediska je podstatné, zda a čím se mladší napadené označení odlišuje v celkovém působení na spotřebitelskou veřejnost od starší Namítané ochranné známky, a nikoli naopak. Namítané ochranné známce tak nemůže být podle něho na újmu to, že zahrnuje prvek („JADRNÍČEK“), byť distinktivní, který není dominantní a je upozaděn, avšak napadené označení žádný takový výrazný prvek odlišující jej od Namítané ochranné známky nemá.
16. Žalobcem poukazované okolnosti týkající se způsobu užívání Namítané ochranné známky označil předseda Úřadu z hlediska posouzení pravděpodobnosti záměny obou označení za nerozhodné s tím, že označení jsou v rámci námitek projednávaných podle § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 441/2003 Sb. posuzována pouze na základě jejich rejstříkových provedení, a proto nebylo možno přihlížet k tomu, v jakém ztvárnění namítající skutečně užívá Namítanou ochrannou známku. Předseda Úřadu považoval za rozhodné, že shodné dominantní slovní spojení obou označení („NÁMĚŠŤSKÉ PIVO“ / „Náměšťské pivo“) spoluutváří s vyobrazením erbu a znakem městyse (či variací na něj) společný známkový motiv, který ovládá celkový dojem vyvolávaný porovnávanými označeními. Obě označení tak zanechávají ve vědomí spotřebitele podobnou paměťovou stopu, přičemž ostatní prvky (slovní či grafické), jimiž se napadené označení odlišuje od Namítané ochranné známky, jsou podstatně méně vizuálně zachytitelné průměrným spotřebitelem (jen při bližším čtení a zájmu) a nemohou podle předsedy Úřadu výrazněji ovlivnit celkový dojem, který napadené označení vyvolává.
17. S poukazem na uvedené předseda Úřadu uzavřel, že Úřad správně vyhodnotil obě kolidující označení jako podobná z hlediska celkového dojmu, což je dáno podobností jejich známkových motivů a shodou v dominantním slovním spojení. Potvrdil závěr o celkové podobnosti porovnávaných označení, která zásadní měrou (společně se shodností či značnou podobností napadených a namítaných výrobků a služeb) přispívá k existenci pravděpodobnosti záměny mezi napadeným označením a Namítanou ochrannou známkou na straně spotřebitelské veřejnosti. Uvedl, že Úřad řádně a logicky posoudil veškeré klíčové skutečnosti předmětného případu, přičemž byly naplněny všechny zákonem

předpokládané kumulativní podmínky, jež vyžaduje § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 441/2003 Sb. k úspěšnému uplatnění námitek proti zápisu napadeného označení do rejstříku.

III. Žaloba

18. Žalobce v návaznosti na stručnou rekapitulaci dosavadního průběhu řízení předeslal, že v posuzované věci nebyla naplněna jedna z podmínek pro závěr o pravděpodobnosti záměny ve smyslu § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 441/2003 Sb., a to shodnost či podobnost přihlašovaného označení se starší ochrannou známkou. Žalobce byl přesvědčen, že při vizuálním, fonetickém a sémantickém porovnání obou označení a v návaznosti na to celkovým porovnáním obou označení nelze dospět k závěru, že obě porovnávaná označení jsou zaměnitelná, a tedy není dána existence pravděpodobnosti záměny.
19. Žalobce považoval v kontextu Napadeného rozhodnutí za zásadní, že žalovaný od počátku nesprávně určil vedoucí známkový motiv, který pak shledal pro obě porovnávaná označení jako podobný; v dominantním slovní prvků „Náměšťské pivo“, který je podle žalovaného součástí vedoucího známkového motivu, pak shledal podle žalobce shodu u obou porovnávaných označení, přičemž jiné prvky, které jsou u obou porovnávaných označení odlišné, pak žalovaný shledal jako nesourodé, doplňkové a nezpůsobivé pro snadné a především spolehlivé rozlišení obou označení. Na základě tohoto, podle žalobce nesprávného hodnocení pak žalovaný uzavřel, že právě společný vedoucí známkový motiv přispěl k tomu, že kolidující označení shledává z hlediska celkového dojmu podobnými.
20. V rámci námitek zpochybňujících určení vedoucího známkového motivu, jež soud podřadil pod **první žalobní bod**, žalobce namítal, že v obou porovnávaných označeních a i v těch prvcích, které žalovaný určil jako „společný vedoucí známkový motiv“, je shodný toliko jeden prvek, a to slovní prvek „NÁMĚŠŤSKÉ PIVO“/„Náměšťské pivo“, jenž však sám o sobě postrádá inherentní rozlišovací způsobilost, neboť spotřebiteli pouze sděluje, že jde o pivo se vztahem k sídlu specifikovanému jako Náměšť. Tato informace postrádá podle žalobce jedinečnost, neboť může příslušet jakémukoliv subjektu s odpovídajícím zaměřením a sídlem. Žalobce přitom obdobně jako v rozkladu upozornil, v České republice jsou nejméně tři obce, které mají ve svém názvu označení „Náměšť“, přičemž dále od roku 2000 existuje sdružení celkem 15 obcí nacházejících se v části okresu Třebíč pod názvem „mikroregion Náměšťsko“. Žalobce doplnil, že pivo (či jiný produkt) z těchto obcí může být obecně nazýváno jako „náměšťské“, ovšem toto označení, resp. slovní spojení „náměšťské pivo“ spotřebiteli žádnou konkrétní informaci neposkytne. Žalobce poukázal na to, že např. v internetovém katalogu českých hospod, restaurací a pivovarů www.ceskehospudky.cz lze dohledat „Náměšťskou pivnici“, kdy teprve z dalších údajů spotřebitel zjistí, že se jedná o pivnici v obci Náměšť nad Oslavou, která nabízí různé druhy piv a tato pivnice, její produkce a provoz nemají nic společného ani s žalobcem, ani s osobou zúčastněnou na řízení. Přestože je shodný slovní prvek ztvárněn u Namítané ochranné známky tak, že díky velikosti písma jsou tato slova větší oproti prvku „J“ a dalším prvkům v „J“ umístěným, podle žalobce ani toto velikostní ztvárnění (byť by mohl slovní prvek upoutat spotřebitele jako první), nic nemění na tom, že pro spotřebitele má tento slovní prvek minimální vypovídací hodnotu. Žalobce měl za to, že dominance slovního prvku je dána jen velikostí písmen. Další kritéria zmiňovaná žalovaným na str. 12 Napadeného rozhodnutí tento prvek nesplňuje (jeho umístění není originální, naopak stojí mimo jiné prvky; vztahem k dalším prvkům také neupoutá průměrného spotřebitele, neboť žalovaný tento prvek staví jako dominantní bez vztahu k ostatním prvkům, jeho

ztvárnění je zcela neoriginální, apod.). Žalobce doplnil, že slovní prvek, který jako slovní ochrannou známku pro třídu 32 výrobků a služeb žalovaný v řízení o zápisu slovní ochranné známky zúčastněné osoby „Náměšťské pivo“ odmítl zapsat pro jeho zápisnou nezpůsobilost, se nyní stává prvkem dominantním jen proto, že osoba zúčastněná na řízení tento slovní prvek doplnila o jiné prvky a dominanci prvku „Náměšťské pivo“ dodala jen velikostí písmen.

21. Žalobce se dále neztotožnil se závěrem žalovaného, který za „další klíčový prvek“ Namítané ochranné známky považoval barevný znak městyse Náměšť na Hané a dovozoval, že tento prvek je minimálně podobný s grafickým prvkem přihlášky žalobce (výřezem ze štítu erbu žalobce). Žalobce poukázal na odlišnou velikost obou porovnávaných prvků, jejich grafické ztvárnění či umístění. Namítl, že ve světle závěrů vyslovených žalovaným na str. 20 Napadeného rozhodnutí k dalším jiným slovním či grafickým prvkům přítomným v Namítané ochranné známce nemůže obstát závěr žalovaného, že prvek označený žalovaným jako znak městyse, spoluvytváří vedoucí známkový motiv u Namítané ochranné známky a je „klíčovým prvkem“ vedoucího známkového motivu. Tento prvek je přitom podle žalobce v Namítané ochranné známce ztvárněn v tak malém provedení (i oproti zelené stuze s textem „JADRNÍČEK“), že průměrný spotřebitel obtížně určí, že ono modré pole s bílými a červenými prvky tvoří nějaký přesný tvar, tím spíše přímo znak městyse Náměšť na Hané. Dle žalobce prvek působí v rámci celkové kompozice Namítané ochranné známky vizuálně submisivně, neboť je velmi malý a poněkud nevýrazný.
22. Pokud jde o závěry žalovaného k obrazovým polím, žalobce uvedl, že se při tvorbě svého firemního loga v podobě firemního erbu inspiroval historickými erby a jako základ volil tzv. španělský štít, přičemž v místě, kde se na štítu historicky umísťuje tzv. klenot (např. přilbice), umístil dravčí spár s pery v černobílém šachovnicovém provedení, kdy jako motiv pro tento prvek využil znak městyse Náměšť na Hané. Připustil, že průměrný spotřebitel se neorientuje v heraldice a v problematice správné tvorby erbu podle heraldických pravidel. Přesto dle něho obrazové pole žalobce erbovní motiv navozuje, a to i u průměrného spotřebitele. Naopak obrazové pole osoby zúčastněné na řízení je ve svém základu podle žalobce bez dalších (podle žalovaného nesourodých, doplňkových a pro rozlišení nezpůsobilých) prvků tvořeno tvarem jasně připomínajícím písmeno „J“ a je tedy odlišné. I pokud by průměrný spotřebitel vycházel z představy, že se nejedná o tvar písmene „J“, ale o erbovní (firemní) štít, doplněný o další prvky, např. slovní prvek „JADRNÍČEK“, spojení obrazového pole s písmenem „J“ jako prvním písmenem slova „JADRNÍČEK“ se dle žalobce jasně nabízí.
23. Žalobce byl toho názoru, že posouzení vedoucího známkového motivu v obou označeních je nejen nesprávné, ale i vnitřně rozporné, neboť žalovaný přiznává vizuálně submisivnímu prvku znak klíčového prvku, naopak vizuálně dominantnější prvek, obsahující navíc fantazijní slovní prvek - zelená stuha se slovem „JADRNÍČEK“, která přetíná písmeno „J“, je podle žalovaného prvkem, který je pro posuzování podobnosti obou označení nepodstatný. Žalobce přitom poukázal na závěry vyslovené v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2015, čj. 4 As 46/2015 - 38, s tím, že v rozhodnutí zmiňovanými fantazijními a podstatnými prvky v Namítané ochranné známce jsou např. právě barevně provedené písmeno „J“, které přetíná zelená stuha se slovem „JADRNÍČEK“.

24. Pod **druhým žalobním bodem** žalobce namítal, že žalovaný nesprávně posoudil vizuální podobnost kolidujících označení, neboť se příliš upnul na primárně dominantní, ale nedistinktivní shodný slovní prvek „NÁMĚŠŤSKÉ PIVO“/„Náměšťské pivo“. Přitom podle žalobce obě označení vykazují vizuálně dostatek odlišujících prvků, aby jako celek nebyla pro průměrného spotřebitele zaměnitelná. Žalobce si vytvořil svůj firemní erb, přičemž měl za to, že právě logotyp v podobě erbu na prvý pohled upoutá a zaujme třetí osoby. Dle žalobce je třeba řádně posoudit jak celkovou podobu erbu, tak jeho jednotlivé prvky u obou označení.
25. Žalobce uvedl, že jeho „firemní“ erb tvoří (i.) štít s vnitřním černým polem, kdy se žalobce inspiroval španělským (nebo též novogotickým) štítem, (ii.) v horní části štítu (kde se dle heraldických pravidel může umisťovat přilba) zobrazil žalobce výstupek, ovšem na místo umístění přilby do této části štítu umístil černobílé vyobrazení dravčího spáru se šesti pery inspirované oficiálním znakem městyse Náměšť na Hané, (iii.) štít žalobce je opatřen na okrajích trojím čárovým lemováním, (iv.) slovní prvek „NÁMĚŠŤSKÉ PIVO“ vyvedený bílou barvou s tučným zvýrazněním písma je umístěn do středu štítu, (v.) dva obilné klasy jsou umístěny v levé a pravé dolní části štítu a (vi.) tři chmelové šišky v dolní části štítu a spojují obilné klasy po stranách.
26. Naopak na erbu osoby zúčastněné na řízení je podle žalobce kromě velikostně zvětšeného slovního prvku „Náměšťské pivo“, umístěném mimo obrazové pole, jasně patrná řada prvků odlišujících jej od erbu žalobce. Dle žalobce jde o (i.) tvar obrazového pole, který nemá inspiraci v heraldických štítech jako u žalobce, obrazové pole připomíná tvarem písmeno „J“, navozuje i dojem pivní sklenice na stopce, (ii.) štít je opatřen lemováním zelenou barvou, (iii.) obrazové pole není jednolitě, ale z levé strany vykrojené tak, aby tvořilo písmeno „J“, odkazující buď na příjmení zúčastněné osoby či obchodní označení jejího pivovaru „Jadrníček“, (iv.) obrazové pole je v horní části děleno obloukovou linkou, nad níž je umístěno slovo „Pivovar“ a pod ní číslice „2014“, (v.) obrazové pole je dále rozděleno stuhou (kartuší) zelené barvy, která z levé strany přesahuje obrazové pole v jeho vykrojené části, z pravé strany je přetíná, (vi.) uvnitř zelené stuhy je umístěno slovo „JADRNÍČEK“, velikostně je tento slovní prvek ztvárněn většími písmeny než slova „Pivovar“, „Náměšť na Hané“, číslice „2014“; (vii.) modro/červeno/bílý barevný prvek v dolní části obrazového pole, který lze při podrobnějším zkoumání vzhledem k jeho velikosti identifikovat jako znak městyse Náměšť na Hané, (viii.) slova „Náměšť na Hané“ pod znakem obce, (ix.) celkové barevné provedení s využitím zejména žluté a zelené barvy.
27. Žalobce v tomto směru uzavřel, že pokud by žalovaný řádně posoudil obě označení, a to jak podle jednotlivých prvků, tak co do celkového ztvárnění obou označení, nemohl by dospět k závěru o vizuální podobnosti obou posuzovaných označení.
28. Pod **třetím žalobním bodem** žalobce brojil proti závěrům o fonetické podobnosti. Uvedl, že se předseda Úřadu v Napadeném rozhodnutí pokusil vypořádat s pochybením Úřadu, který v Prvostupňovém rozhodnutí pominul všechny ostatní slovní prvky Namítané ochranné známky, tedy prvky „Pivovar“, „JADRNÍČEK“, „2014“, „Náměšť na Hané“ a bez dalšího uzavřel, že obě posuzovaná označení jsou z fonetického hlediska shodná. K závěrům vysloveným předsedou Úřadu na str. 23 Napadeného rozhodnutí žalobce uvedl, že je naopak toho názoru, že spotřebitel při objednání si produktu (např. právě piva) požádá o „Jadrníčka“ (s doplněním např. stupňovitosti, světlé/černé, apod.), neboť slovní prvek „Náměšťské pivo“ mu neposkytne konkrétní informaci ani o místu původu piva, ani o výrobci. Právě slovo „Jadrníček“ spotřebiteli pomáhá určit konkrétní pivo z určitého

pivovaru, zvláště pokud je v jedné obci více výrobců piva, pokud je více obcí se stejným či podobným názvem, apod. Zopakoval, že pokud se průměrný spotřebitel bude při výběru piva soustředit na slovní prvek „NÁMĚŠŤSKÉ PIVO“ (a to jak v jeho grafické, tak i fonetické podobě), bude provádět výběr piva - laicky řečeno - metodou „průzkum bojem“ s překvapením, jaké že pivo z pohledu výrobce to vlastně po objednání „náměšťského piva“ může dostat, resp. zda se takto vůbec podaří určit, o jaké pivo (z jakého pivovaru) má vlastně zájem. K tomu odkázal na inzerovanou nabídku Náměšťské pivnice v Náměšti nad Oslavou s tím, že se jedná se o piva různých pivovarů, která nemají nic společného ani se žalobcem, ani s osobou zúčastněnou na řízení. Žalovaný se tak podle žalobce i v rámci fonetického posuzování označení zcela nesprávně zaměřil jen na jeden slovní prvek, a to právě na ten, který postrádá inherentní rozlišovací způsobilost, přičemž předseda Úřadu vadu Prvostupňového rozhodnutí nezhodil.

29. Pod **čtvrtým žalobním bodem** žalobce brojil proti provedenému posouzení sémantické podobnosti a považoval za nesprávné, pokud se žalovaný upne primárně na jeden slovní prvek, který má minimální rozlišovací způsobilost, ale jen svým velikostním ztvárněním získává dominanci a tím podle žalovaného *de facto* i rozlišovací způsobilost. Podle žalobce bylo povinností předsedy Úřadu se v Napadeném rozhodnutí vypořádat s tím, zda sémantické hledisko bylo Úřadem posouzeno podle metodiky sémantického hodnocení, jak vyplývá z rozhodovací praxe žalovaného, soudů, či metodiky EUIPO. Žalobce namítal, že Namítaná ochranná známka ve svém celkovém ztvárnění evokuje odkaz na pivo Jadrníček a pivovar Jadrníček z Náměště na Hané, číslíce 2014 pak může odkazovat na datum zahájení činnosti. Poukázal na grafické ztvárnění obrazového pole – tvar písmene „J“, podobnost s pivní sklenicí na stopce, žlutá (či spíše žlutohnědá) barva odkazující na barvu piva, dělení obrazového pole v horní části obloukovou linkou (evokuje oddělení piva a pivní pěny) – a slova „Pivovar“ „Jadrníček“ číslíce „2014“, „Náměšťské pivo“. Naopak v případě napadeného označení žalobce volbou firemního erbu a jeho podoby navazuje na historii výroby piva a pivovarnictví, poukazuje i na některé základní suroviny (obilné klasy, chmelové šišky), využívá erbovní prvky, apod.
30. Námitkami soustředěnými pod **pátým žalobním bodem** žalobce k určení tzv. průměrného spotřebitele uvedl, že průměrný spotřebitel se při výběru piva a pivních produktů orientuje hodně podle značky, názvu piva či jména pivovaru, přičemž je v této oblasti dostatečně poučený a obezřetný při výběru různých pivních značek, a to stejně (či možná i více), než při výběru např. léků či luxusních značek, neboť musí s ohledem na mimořádně široký trh provádět výběr poměrně podrobně. Průměrný spotřebitel je tak nucen při výběru piva či pivních produktů postupovat dostatečně pozorně a obezřetně, přičemž pokud bude porovnávána označení posuzovat z hlediska fonetického a sémantického, i tak pro něj budou hrát roli právě ony distinktivní prvky. Žalovaný však s kritériem průměrného spotřebitele pracuje tak, že tento se podle něj orientuje primárně jen na slovní prvek „Náměšťské pivo“ (či jeho dominantní ztvárnění) a ostatní prvky v podstatě pomíjí, či si jich nevšímá.
31. Pod **šestým žalobním bodem** pak žalobce namítal, že žalovaný nesprávně posoudil otázku pravděpodobnosti záměny, neboť nedostal povinnosti řádného posouzení podobnosti kolidujících označení. Žalobce v tomto směru odkazoval na závěry vyslovené v rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 10. 2016, čj. 2 As 96/2015 - 59, jež jsou dle jeho přesvědčení zcela přenositelné na jeho případ, a to vč. závěru, že při posuzování celkové podobnosti kolidujících označení nelze aplikovat kompenzační princip. Rovněž odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2015, čj.

4 As 46/2015 - 38, na rozsudky Městského soudu v Praze čj. 8 A 7/2014 - 52 a čj. 9 A 259/2014 - 86, či na rozhodnutí SDEU ze dne 22. 6. 2010 ve věci T-490/08, *CM Capital Markets Holding, SA*, a ze dne 12. 6. 2007 ve věci C-334/05, *OHIM v Shaker (Limoncello)*.

32. Námitkami soustředěnými pod **sedmým žalobním bodem** žalobce poukazoval na tvrzená procesní pochybení žalovaného. Namítal, že žalovaný řádně nepřihlédl k rozhodnutím, která žalobce na podporu své argumentace uváděl, ani k metodice EUIPO. Závěry uvedenými na str. 15 – 16 Napadeného rozhodnutí odkazujícími mj. na rozsudek zdejšího soudu čj. 9 A 42/2019 - 121 se žalovaný dle žalobce nevypořádal s tím, zda rozhodnutí, na něž se žalobce v rozkladu odvolával, jsou pro posuzovanou věc případná a pokud ano, jaké z nich pro posuzovanou věc žalovaný učinil závěry (žalobce v tomto směru argumentoval závěry vyslovenými Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 26. 6. 2014, čj. 5 Afs 65/2013 - 79). Zdůraznil, že rozsudek městského soudu v uvedené věci je již napaden kasační stížností. Nad rámec uvedeného poukázal na to, že soud v bodě 135 uvedeného rozsudku nedal za pravdu žalovanému, pokud jde o aplikovatelnost Metodických pokynů EUIPO; žalovaný se přitom v rozhodnutí, jež bylo předmětem přezkumu soudem v řízení pod sp. zn. 9 A 42/2019, metodickými pokyny neřídil.
33. Konečně pod **osmým žalobním bodem** žalobce nesouhlasil se závěry žalovaného stran souhlasu městyse s užitím jeho znaku. Namítal, že k datu podání přihlášky Napadené ochranné známky měl souhlas městyse řádně zajištěn. Osoba zúčastněná na řízení však k datu podání své přihlášky souhlas městyse neměla a získala jej až dodatečně o několik měsíců později v reakci na výměr žalovaného s odkazem na § 4 písm. j) zákona č. 441/2003 Sb., jak dle žalobce plyne ze spisu O-521523. Pokud měla osoba zúčastněná na řízení souhlas městyse již v roce 2014, nechápal žalobce, proč jej žalovanému nedoložila a opětovně jej žádala o souhlas.
34. Protože absence písemného souhlasu s užitím znaků vymezených v § 4 písm. i) a j) zákona č. 441/2003 Sb. k datu podání přihlášky nepředstavuje takovou překážku, která by sama o sobě posouvala datum priority (do data zajištění souhlasu), neměl by žalovaný podle žalobce v případě střetu dvou označení, z nichž (i.) prvé (pozdější) získalo písemný souhlas s užitím znaku obce od počátku, resp. byl součástí známkového spisu k datu zveřejnění přihlášky, a (ii.) druhé (starší) označení (Namítaná ochranná známka) písemný souhlas s užitím znaku obce nemělo (nebyl součástí známkového spisu) ani k datu zveřejnění prvního označení, v rámci posuzování shodnosti/podobnosti a zaměnitelnosti obou označení vůbec přihlížet ke znaku obce u druhého (staršího) označení a obě označení posuzovat tak, že u prvního označení se tento prvek vyskytuje a u druhého nikoli, a to i tehdy, pokud dodatečně druhé označení po datu zveřejnění přihlášky prvního označení souhlas obce s užitím znaku získá. Žalovaný podle žalobce nemůže přehlížet, že osoba zúčastněná na řízení postupovala v rozporu s obecním zřízením, jakož i proti obecnímu předpisu upravujícímu použití znaku obce, zvláště pokud má být znak obce posuzován jako jeden z prvků při posuzování shodnosti či podobnosti kolidujících označení.

IV. Vyjádření žalovaného

35. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 11. 2. 2021 poukázal na závěry vyslovené zdejším soudem v rozsudku ze dne 9. 9. 2020, čj. 9 A 42/2019 – 121, s tím, že zamítl-li soud žalobu proti staršímu rozhodnutí předsedy Úřadu, kterým předseda Úřadu zamítl zápis ochranné známky „NÁMĚŠŤSKÝ PIVOVAR“ z důvodu existence nebezpečí záměny s Namítanou ochrannou známkou, měla by být vzhledem k principu legitimního očekávání a za použití principu *a minori ad maius* zamítnuta i nyní projednávaná žaloba. Přihlašované

označení „NÁMĚŠŤSKÉ PIVO“ je totiž podle žalovaného Namítané ochranné známce ještě více podobné, jelikož dominantní slovní prvek napadeného označení a Namítané ochranné známky je v nyní projednávaném případě shodný (v dříve projednávané věci byl „pouze“ vysoce podobný).

36. K námitkám vzneseným pod **prvním žalobním bodem** žalovaný uvedl, že prvek „Náměšťské pivo“ zaujímá v Namítané ochranné známce roli dominantního či významného prvku, který je doplněn o klíčové prvky znaku městyse Náměšť na Hané a erbovním motivem. Stejně a obdobné obrazové i slovní prvky učinil žalobce podle žalovaného předmětem napadeného označení, v němž představuje slovní prvek „Náměšťské pivo“ dominantní a určující prvek, který upoutá pozornost spotřebitele a který plní roli značky piva. Vizualně i významově shodný slovní prvek obou porovnávaných označení představuje podle žalovaného dominantní nápis, který je umístěn na vizualně exponovaném místě uprostřed označení/etikety. Ostatní prvky porovnávaných označení pak budou podle žalovaného s ohledem na své umístění, velikost a významový obsah vnímány pouze jako doplňující. V porovnávaném případě je podle žalovaného dominantní prvek zcela shodný, přičemž celková podobnost porovnávaných označení je zvýšena nejen shodností či podobností přihlašovaných výrobků a služeb, ale i užitím velmi podobných obrazových prvků (zejména znak městyse Náměšť na Hané a erbovní motiv obou označení).
37. K námitkám uplatněným pod **druhým, třetím a čtvrtým žalobním bodem** žalovaný připustil, že porovnávaná označení nejsou shodná a jsou mezi nimi rozdíly. Vzhledem k shodnému dominantnímu slovnímu prvku jsou to však podle žalovaného rozdíly méně vizualně zachytitelné průměrným spotřebitelem (jen při bližším čtení a zájmu) a nemohou výrazněji ovlivnit podobný celkový dojem, který napadené označení a Namítaná ochranná známka vyvolávají. Kombinace dominantního slovního prvku, erbovního motivu a znaku městyse Náměšť na Hané vytváří podle žalovaného společný známkový motiv porovnávaných označení a obě označení tak zanechají ve vědomí spotřebitele podobnou paměťovou stopu.
38. Žalovaný se neztotožnil ani s námitkami vznesenými pod **pátým žalobním bodem**. Uvedl, že průměrný spotřebitel značku piva, které je běžným spotřebním zbožím a výrobkem denní spotřeby, zpravidla vybere na základě zběžného pohledu v obchodě nebo slovní objednávky v restauraci, kdy často nemá možnost přímého srovnání porovnávaných značek výrobků a je tak odkázán na nedokonalý obraz ve své paměti. Vzhledem ke zcela shodnému dominantnímu slovnímu prvku obou označení pak podle žalovaného hrozí u průměrného spotřebitele nebezpečí záměny kolidujících označení.
39. K námitkám vzneseným pod **šestým žalobním bodem** žalovaný konstatoval, že přenos závěrů vzniklých při porovnávání konkrétních známek na porovnávání jiných kolizních označení je v praxi krajně obtížný, jelikož každý případ je unikátní a je třeba jej posuzovat vždy s ohledem na konkrétní okolnosti. Žalovaný měl to, že žádné ze žalobcem uvedených rozhodnutí nelze z jím odkazovaných důvodů považovat za analogické či obdobné k nyní projednávané věci
40. Za důvodné žalovaný nepovažoval ani námitky vznesené pod **sedmým žalobním bodem**. Popíral, že by se uvedenými rozhodnutími nezabýval, a trval na tom, že se s odkazem na ně dostatečně vypořádal na straně 12 – 16 Napadeného rozhodnutí.

41. K námitkám soustředěným pod **osmým žalobním bodem** pak žalovaný předeslal, že žalobce nespecifikoval, z čeho konkrétně dovozuje, že žalovaný k metodickým pokynům EUIPO pro posuzování existence nebezpečí záměny nepřihlédl. Uvedl, že řešení otázky, zda metodické pokyny EUIPO jsou specifickým pramenem práva pro rozhodování žalovaného v oblasti ochranných známek, není podstatné pro nyní projednávanou věc, jelikož závěry Napadeného rozhodnutí nejsou s metodickými pokyny EUIPO nijak v rozporu. V návaznosti na argumentaci týkající se role uvedených pokynů pro jeho rozhodovací praxi žalovaný konstatoval, že rozhodovací praxe obou úřadů je ve velké většině případů, zejména pokud jde o výklad a aplikaci rozhodnutí SDEU, obdobná. Ani aplikace metodických pokynů EUIPO (resp. přihlédnutí k nim) by nicméně podle žalovaného závěry v Napadeném rozhodnutí nezměnila, neboť Napadené rozhodnutí není podle jeho přesvědčení s metodickými pokyny EUIPO v rozporu.

V. Replika žalobce, vyjádření osoby zúčastněné na řízení

42. Žalobce v replice ze dne 23. 3. 2021 setrval na své žalobní argumentaci. Přisvědčil žalovanému potud, že průměrný spotřebitel obvykle vnímá označení jako celek. Měl za to, že v takovém případě však nemůže dojít k nebezpečí záměny, neboť porovnávaná označení působí se zřetelem k jím označeným prvkům dostatečně odlišně. Žalobce nesouhlasil ani s dalším, dle žalobce vnitřně rozporným závěrem žalovaného, kdy tento na jedné straně uvádí, že *„průměrný spotřebitel zpravidla přikládá větší význam slovům než obrazovým prvkům a nesoustředí se na drobné obrazové prvky“*, ovšem jednoznačně fantazijní slovní prvek „JADRNÍČEK“, jehož sílu jako známkového motivu posiluje i stylizované písmeno „J“, v němž je umístěna většina prvků namítaného označení, však žalovaný pomíjí. Žalobce rovněž nesouhlasil s tvrzením žalovaného, že starší ochranná známka osoby zúčastněné na řízení má „velmi podobný erbovní motiv“. V případě této známky nejde totiž dle žalobce o erbovní motiv nejen z hlediska heraldického, ale i běžným porovnáním „základních polí“, do nichž (či přes něž či mimo ně) jsou umístěny další prvky. Žalobce trval na tom, že slovní prvek „Náměšťské pivo“ nemůže kvůli své minimální rozlišovací způsobilost tvořit dominantní prvek vyvolávající nebezpečí záměny obou označení.
43. K situaci na trhu s pivy v České republice a jeho specifikům žalobce považoval své závěry za založené na všeobecně známé skutečnosti (podložené i fakty a daty), tedy že Česká republika je ve světě na špici jak v oblasti výroby a spotřeby piva na obyvatele, tak také v počtu pivovarů na obyvatele. Žalobcův závěr podle jeho názoru není spekulací, ale logickým výsledkem jím popsane úvahy. Žalobce nesouhlasil s tvrzením žalovaného, že si průměrný spotřebitel objedná pivo podle značky, názvu pivovaru či sídla výroby piva, s tím, že žalovaný tato fantazijní a pro spotřebitele jedinečná označení staví na stejnou úroveň jako označení (značka piva) „Náměšťské“.
44. Žalobce opětovně zdůraznil význam zásady ochrany vzniklého legitimního očekávání a měl za to, že závěry vyslovené v jím označeném rozhodnutí ohledně otázky pravděpodobnosti záměny porovnávaných označení se stejnými (či podobnými) třídami výrobků a služeb, jsou aplikovatelné i na jeho případ. Stran polemiky s druhým žalobcem citovaným rozhodnutím pak žalobce uvedl, že po přistoupení na argumentaci žalovaného by došlo k situaci, že si může osoba zúčastněná na řízení osobovat označení „náměšťské pivo“, což však není dle žalobce možné.
45. Pokud žalovaný tvrdil, že i pokud by přihlédl k metodickým pokynům EUIPO, dospěl by ke stejnému, tedy zamítavému názoru, žalobce namítal, že posuzování pravděpodobnosti záměny dvou porovnávaných označení i s přihlédnutím k metodickým pokynům EUIPO

a rozhodovací praxi má žalovaný primárně provádět ve správním řízení a tam se také řádně vypořádat se všemi námitkami a argumenty, které byly přihlašovatelem předloženy.

46. Osoba zúčastněná na řízení v podání ze dne 27. 1. 2021 sdělila, že bude v řízení uplatňovat práva podle § 34 s. ř. s., vyjádření k věci však v průběhu řízení nepředložila.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

47. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal. O podané žalobě soud rozhodl podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení s rozhodnutím ve věci bez jednání souhlasili (souhlas žalovaného byl v souladu s § 51 odst. 1 větou druhou s. ř. s. presumován). Soud přitom nenařídil jednání ani k provedení žalobcem navrhaných důkazních prostředků, neboť se dílem jednalo o důkazní prostředky založené ve správním spisu, z něhož soud při svém rozhodování vycházel, dílem pak jejich provedení nepovažoval pro posouzení důvodnosti žalobcem vznesených žalobních bodů z dále rozvedených důvodů za relevantní.
48. Podstatou sporu mezi účastníky je posouzení právní otázky naplnění důvodu relativní zápisné nezpůsobilosti Napadené ochranné známky podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 441/2003 Sb. ve znění účinném v době podání námitek, resp. podle § 7 odst. 1 písm. b) tohoto zákona ve znění účinném v době rozhodování předsedy Úřadu, tj. pravděpodobnosti záměny na straně veřejnosti.
49. Městský soud v Praze úvodem připomíná, že podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 441/2003 Sb. ve znění účinném do 31. 12. 2018 platilo, že *„přihlašované označení se nezapiše do rejstříku na základě námitek proti zápisu ochranné známky do rejstříku podaných u Úřadu (dále jen "námitky") vlastníkem starší ochranné známky, pokud z důvodu shodnosti či podobnosti se starší ochrannou známkou a shodnosti nebo podobnosti výrobků či služeb, na něž se přihlašované označení a ochranná známka vztahují, existuje pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti; za pravděpodobnost záměny se považuje i pravděpodobnost asociace se starší ochrannou známkou“*.
50. Shodné pravidlo je s účinností od 1. 1. 2019 obsaženo v § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 441/2003 Sb.
51. Podle článku II odst. 3 zákona č. 286/2018 Sb. platí, že byly-li do 31. 12. 2018 podány námitky proti zápisu ochranné známky do rejstříku, posuzují se podle zákona č. 441/2003 Sb., ve znění účinném od 1. 1. 2019.
52. Podle článku II. odst. 9 zákona č. 286/2018 Sb. účinky procesních úkonů učiněných ve všech řízeních, která nebyla skončena k 1. 1. 2019, zůstávají zachovány a posoudí se přiměřeně podle zákona č. 441/2003 Sb. ve znění účinném od 1. 1. 2019.
53. Se zřetelem k tomu, že se ustanovení § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 441/2003 Sb. ve znění účinném do 31. 12. 2018 a ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 441/2003 Sb. ve znění účinném od 1. 1. 2019 nijak neodlišují, nemá novelizace provedená před vydáním Prvostupňového i Napadeného rozhodnutí zákonem č. 286/2018 Sb. na posouzení věci žádný vliv.

54. Soud předesílá, že se obdobnými skutkovými a právními otázkami zabýval v oběma účastníky připomínaném rozsudku ze dne 9. 9. 2020, čj. 9 A 42/2019 - 121. V uvedené věci žalobce brojil proti závěrům vysloveným žalovaným v rozhodnutí ze dne 5. 2. 2019, čj. O-523363/D17124621/2017/ÚPV, kterým předseda Úřadu změnil rozhodnutí Úřadu ze dne 20. 11. 2017, čj. O-523363/D16005846/2016/ÚPV o zamítnutí námitek podaných osobou zúčastněnou na řízení podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 441/2003 Sb. ve znění účinném do 31. 12. 2018 proti zápisu kombinovaného označení v provedení

jehož přihlašovatelem byl žalobce, do rejstříku ochranných známek. Námitky podané osobou zúčastněnou na řízení v uvedené věci byly shodně jako v posuzovaném případě založeny na existenci Namítané ochranné známky.

55. Soud v uvedeném rozsudku přisvědčil závěrům vysloveným předsedou Úřadu a dospěl shodně s ním k tomu, že porovnáváná označení vykazují podobnosti, jsou vizuálně, foneticky a sémanticky podobná a s ohledem na shodu ve významné části dominantních prvků mohou vyvolávat podobný celkový dojem. Soud měl za to, že shora vyobrazená ochranná známka vyvolává nebezpečí asociace s Namítanou ochrannou známkou a tedy i nebezpečí záměny, neboť v důsledku podobnosti označení a shodnosti/podobnosti výrobků a služeb a shodného okruhu relevantní spotřebitelské veřejnosti hrozí, že spotřebitel mylně spojí produkt označený přihlašovaným označením s osobou zúčastněnou na řízení. Žalobním námitkám, které se do značné míry shodují s námitkami vznesenými v nyní projednávané věci, nevyhověl a žalobu proti rozhodnutí předsedy Úřadu zamítl.
56. Jak soud naznačil výše, žalobní námitky vznesené žalobcem v nyní posuzované žalobě svou podstatou do značné míry odpovídají námitkám, jejichž důvodnost soud posuzoval ve věci zamítnutí přihlášky ochranné známky žalobce podobné Napadené ochranné známce v řízení vedeném pod sp. zn. 9 A 42/2019. I při vědomí, že žalobce proti rozsudku ze dne 9. 9. 2020, čj. 9 A 42/2019 - 121, brojí kasační stížností podanou k Nejvyššímu správnímu soudu, soud na závěrech vyslovených v označeném rozsudku setrvává, neshledává důvodu se od nich v posuzované věci odchýlovat a vychází z nich i v předmětném případě.
57. Ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 441/2003 Sb. představuje transpozici úpravy obsažené v právu Evropské unie (původně směrnice č. 89/104/EHS, kterou se sblížují právní předpisy členských států o ochranných známkách, posléze směrnice č. 2008/95/ES, kterou se sblížují právní předpisy členských států o ochranných známkách, resp. aktuálně účinná směrnice č. 2015/2436/EU, kterou se sblížují právní předpisy členských států o ochranných známkách). Současně nelze přehlédnout, že ochrana národních ochranných známek v členských státech Evropské unie existuje souběžně s ochranou známek Evropské unie, jež je aktuálně upravena nařízením č. 2017/1001, o ochranné známce Evropské unie.
58. Správní soudy přitom ve své rozhodovací praxi přísně vycházejí z eurokonformního výkladu relevantních hmotněprávních pojmů známkového práva a reflektují účel vymezený v harmonizačních směrnících, přičemž v nich stanovená pravidla vykládají v souladu s rozhodovací praxí SDEU. Výklad vnitrostátního známkového práva tak ovlivňují judikatorní závěry SDEU interpretující obsahově podobné či shodné instituty

upravené v právních předpisech známkového práva EU. Nejinak je tomu i v otázce neurčitých právních pojmů, s nimiž pracuje § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 441/2003 Sb. (podobnost označení, podobnost zboží/služeb, pravděpodobnost záměny, pravděpodobnost asociace).

59. Ze shora citovaného ustanovení zákona č. 441/2003 Sb. plyne, že vlastník starší ochranné známky může zabránit zápisu přihlašované ochranné známky do rejstříku ochranných známek, pokud (i.) starší ochranná známka je shodná anebo podobná s přihlašovanou ochrannou známkou; (ii.) starší ochranná známka je zapsána pro shodné nebo podobné výrobky s přihlašovanou ochrannou známkou; (iii.) existuje pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti, přičemž za pravděpodobnost záměny se považuje i pravděpodobnost asociace se starší ochrannou známkou.
60. Uvedené podmínky jsou stanoveny kumulativně a musí být proto splněny současně (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2008, čj. 9 As 59/2007 - 141, a ze dne 26. 10. 2006, čj. 1 As 28/2006 - 97). V opačném případě nemůže být vlastníku starší ochranné známky ve smyslu tohoto ustanovení ochrana přiznána.
61. Zákon č. 441/2003 Sb. ani relevantní normy práva Evropské unie přitom pravděpodobnost záměny jako takovou nedefinují, nestanoví, jaký stupeň podobnosti mezi dřívější ochrannou známkou a přihlašovanou ochrannou známkou vyvolává nebezpečí záměny, nestanoví míru podobnosti, ani neuvádí výčet konkrétních kritérií, podle kterých je třeba při posuzování a hodnocení pravděpodobnosti záměny postupovat. Z ustálené rozhodovací praxe SDEU naopak plyne, že posouzení pravděpodobnosti záměny závisí na mnoha faktorech, přičemž rozhodnutí musí přísně respektovat individuální specifika konkrétního případu.
62. Posuzování otázky pravděpodobnosti záměny je podle ustálené rozhodovací praxe SDEU a správních soudů otázkou právní, nikoli skutkovou. Výklad pojmů podobnost, shodnost či zaměnitelnost a podřazení zjištěného skutkového stavu těmto pojmům je podle konstantní judikatury věcí výkladu neurčitého právního pojmu a jeho aplikace na zjištěný skutkový stav, nikoliv předmětem správního uvážení (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2014, čj. 8 As 37/2011 - 154, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2014, čj. 2 As 102/2014 - 22). Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v této souvislosti v minulosti jednoznačně uzavřel, že při posuzování podobnosti (zaměnitelnosti) přihlašovaných označení jde o výklad neurčitého právního pojmu a jeho aplikaci na konkrétní skutkový stav, který soud plně přezkoumává v souladu s § 75 s. ř. s. (srov. usnesení ze dne 22. 4. 2014, čj. 8 As 37/2011 - 154).
63. Pokud jde o **hledisko shodnosti či podobnosti označení**, platí, že nezbytnou podmínkou ke zjištění pravděpodobnosti záměny je existence alespoň určitého stupně podobnosti mezi přihlašovanou a zapsanou známkou. Ochranné známky přitom musí být podle ustálené rozhodovací praxe srovnávány v podobě, v jaké jsou přihlášeny a v jaké požívají ochranu. To znamená, že registrované ochranné známky jsou srovnávány v podobě, jak byly zaregistrovány, přičemž je irelevantní podoba skutečného či možného užití chráněného označení (srov. rozsudek Tribunálu ze dne 15. 4. 2010 ve věci T-488/07, *Cabel Hall Citrus v. OHIM*).
64. Dvě označení jsou podobná, když jsou z pohledu relevantní veřejnosti alespoň částečně shodná v jednom nebo více relevantních aspektech (srov. rozhodnutí Tribunálu ze dne 27. 11. 2007 ve věci T-434/05, *Gateway/OHIM-Fujitsu, Siemens Computers*). Pro posouzení

stupně podobnosti mezi předmětnými označeními je nezbytné určit stupeň vizuální, fonetické nebo významové podobnosti mezi nimi a, je-li to vhodné, určit důležitost, která má být těmto různým prvkům přisouzena, při zohlednění kategorie relevantních výrobků a okolností, za nichž jsou uváděny na trh (rozhodnutí SDEU ze dne 27. 4. 2006 ve věci C-235/05, *L'Oréal*).

65. Dle ustálené judikatury musí být nebezpečí záměny posuzováno z globálního pohledu. Tedy vizuální, fonetická nebo významová podobnost kolidujících označení musí být založena na celkovém dojmu, kterým tato označení působí, s přihlédnutím zejména k jejich rozlišovacím a dominantním prvkům. Průměrný spotřebitel přitom obvykle vnímá ochrannou známku jako celek a nezkoumá její jednotlivé detaily (v tomto smyslu srov. rozhodnutí SDEU ze dne 11. 11. 1999 ve věci C-251/95, *SABEL*, ze dne 22. 6. 1999 ve věci C-342/97, *Lloyd Schuhfabrik Meyer*, či ze dne 28. 4. 2004 ve věci C-3/03, *Matratzen Concord v. OHIM*, a rozsudek Tribunálu ze dne 30. 6. 2004 ve věci T-186/02, *DIESELIT*).
66. Za účelem posouzení stupně podobnosti existujícího mezi dotýčnými ochrannými známkami je zejména namístě určit jejich stupeň vizuální, fonetické a významové podobnosti, s přihlédnutím ke kategorii dotčených výrobků nebo služeb a podmínkám, za kterých jsou tyto výrobky nebo služby uváděny na trh (viz rozsudek SDEU ze dne 22. 6. 1999 ve věci C-342/97, *Lloyd Schuhfabrik Meyer*, bod 27).
67. V rámci celkového porovnání však nesmí být opomenuty žádné prvky označení jen proto, že jsou menší velikosti než ostatní, anebo proto, že nemají distinktivitu; výjimku z tohoto pravidla tvoří pouze zanedbatelné prvky [srov. rozsudek SDEU ze dne 12. 7. 2007 ve věci C-334/05, *OHIM v Shaker (Limoncello)*].
68. Pokud je označení zčásti nebo zcela obsaženo v jiném označení, pak je před samotným konstatováním podobnosti resp. odlišnosti známek důležité zjistit, zda je tato společná složka vůči ostatním složkám označení dominantní. Spotřebitel při konfrontaci s určitou známkou (např. v reklamě, při nákupu určitého zboží nebo služeb) nemá v tomto okamžiku před sebou obě známky. Průměrný spotřebitel obvykle vnímá známku jako celek, nevzpomene si na všechny její detaily, ale na její výraznější a dominantní prvky [viz rozsudky SDEU ze dne 11. 11. 1997 ve věci C-251/95, *SABEL*; ze dne 6. 10. 2005 ve věci C-120/04, *Medion*, rozsudek Tribunálu ze dne 23. 10. 2002 ve věci T-6/01, *Matratzen Concord v. OHIM*]. Na základě vjemu vyvolaného touto známkou a nedokonalým vybavením jiného označení, již známého pro příslušnou oblast, je spotřebitel schopen zhodnotit, zda jsou tato označení stejná nebo podobná, či nikoli (viz rozsudek SDEU ve věci *Lloyd Schuhfabrik Meyer*, bod 27).
69. Dle judikatury SDEU tedy není vyloučeno, aby celkovému dojmu, který obrazová (kombinovaná) ochranná známka vyvolává v paměti relevantní veřejnosti, dominovala jedna nebo více jejích složek. Identifikace dominantního prvku je určena zejména jeho pozicí, velikostí a rozměry v rámci označení a/nebo použitím barev, pokud mohou ovlivnit vizuální vnímání spotřebitele. Při posouzení dominantního charakteru jedné či více složek posuzované kombinované ochranné známky, je nutno zohlednit zejména vnitřní vlastnost každé z těchto složek, a to jejich porovnáním s vlastnostmi ostatních složek.
70. Platí přitom, že označení mohou být podobná v různé míře (nízká, průměrná, vysoká), přičemž stupeň zjištěné podobnosti má význam při konečném rozhodování o nebezpečí záměny.

71. Ke **kritériu shodnosti či podobnosti zboží či služeb** je třeba především zdůraznit, že při porovnání výrobků a služeb je nutno vycházet ze znění uvedeného v příslušných seznamech výrobků a služeb. Skutečné anebo zamýšlené užití výrobků či služeb není pro posouzení pravděpodobnosti záměny relevantní (rozhodnutí Tribunálu ze dne 16. 6. 2010 ve věci T-487/08, *Kremezin*, bod 71, obdobně srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2012, čj. 7 As 89/2012 - 48).
72. Soudy přitom ve své rozhodovací praxi rovněž opakovaně dovodily, že samotné zařazení výrobků a služeb do jednotlivých tříd dle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb pro účely zápisu známek ze dne 15. června 1957 (č. 118/1979 Sb.) není rozhodující. Jde o třídění pouze administrativní, proto není určující, zda jsou či nejsou výrobky a služby zařazeny do stejné nebo odlišné třídy mezinárodního třídění výrobků a služeb, podobnost může být shledána i mezi službami a výrobky (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 2. 2016, čj. 4 As 113/2015 - 34, či ze dne 12. 11. 2014, čj. 6 As 54/2013 - 128). Je na vůli přihlašovatele, pro jaké konkrétní výrobky a služby nárokuje přiznat přihlašovanému označení ochranu zápisem do rejstříku, v přihlášce je povinen uvést jejich výčet a zatřídit je (vzestupně) podle mezinárodního třídění. Význam má proto srovnání výrobků a služeb, pro které byla ochrana v podané přihlášce nárokována a namítané ochranné známce přiznána.
73. Za shodné resp. podobné se přitom v rozhodovací praxi SDEU považují ty výrobky anebo služby, které mají stejné nebo natolik blízké podstatné znaky, že v důsledku toho mohou vyvolat u průměrného spotřebitele představu o tom, že pocházejí od jednoho a téhož výrobce či poskytovatele.
74. Při hodnocení splnění podmínky shodnosti anebo podobnosti výrobků či služeb je třeba v souladu s ustálenou judikaturou reflektovat všechna relevantní kritéria charakterizující jejich vzájemný vztah, zejména jejich povahu, jejich zamýšlený účel, jejich obvyklý původ, a to zda jsou v soutěžním vztahu, zda se doplňují, nebo zda jsou zastupitelné, způsob jejich užití, jejich uživatele (relevantní veřejnost), jejich distribuční kanály či prodejní místa (srov. především rozhodnutí SDEU ze dne 29. 9. 1998 ve věci C-39/97, *Canon*, či rozhodnutí Tribunálu ze dne 10. 9. 2008 ve věci T-48/06, *Astex Therapeutics Ltd vs. OHIM*). Význam jednotlivých relevantních kritérií a jejich důležitost je třeba hodnotit v kontextu každého jednotlivého případu.
75. I ve vztahu k tomuto hledisku je nutno připomenout, že výrobky anebo služby mohou být podobné v různé míře (nízká, průměrná, vysoká), přičemž stupeň zjištěné podobnosti má význam při konečném rozhodování o nebezpečí záměny.
76. Dalším hlediskem, jež je třeba vzít v rámci posouzení pravděpodobnosti záměny v úvahu, je pak **hledisko rozlišovací způsobilosti namítané ochranné známky**.
77. V tomto směru soud připomíná, že při posuzování a hodnocení pravděpodobnosti záměny je podle konstantní judikatury nutno vždy zohlednit rozlišovací způsobilost starších (namítaných) ochranných známek (srov. především rozhodnutí SDEU ze dne 29. 9. 1998 ve věci C-39/97, *Canon*, dále srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2011, čj. 1 As 80/2010 - 152, či ze dne 2. 2. 2017, čj. 10 As 187/2015 - 58).
78. Lze říci, že čím větší rozlišovací způsobilost dřívější ochranná známka má, tím je také pravděpodobnost záměny větší. Rozlišovací způsobilost je pak třeba posuzovat ve vztahu k nárokováným výrobkům či službám, neboť distinktivní není jakékoliv označení samo o sobě, ale vždy jen ve vazbě na konkrétní výrobky a služby, pro něž má být toto označení

chráněné (k tomu např. rozhodnutí SDEU ze dne 8. 4. 2003 ve věcech C-53/01 až C-55/01, *Linde*). Vysoká rozlišovací způsobilost je obecně dána v případě fantazijních ochranných známek. Výrazná míra distinktivnosti je přiznávána i ochranným známkám sestávajícím z obecných běžně užívaných nedistinktivních slov, pokud tato obecná slova nijak nesouvisí se seznamem výrobků a služeb. Shoda pouze v nedistinktivním prvku či v prvku s nižším stupněm rozlišovací způsobilosti za normálních okolností k zaměnitelnosti nevede. Při posuzování zaměnitelnosti je dále třeba zohlednit podobnosti či rozdíly a rozlišovací způsobilost ostatních prvků tvořících ochrannou známku.

79. Čím distinktivnější je starší označení, tím větší je podle rozhodovací praxe soudů nebezpečí záměny. Označení s vysokou rozlišovací způsobilostí, ať už *per se* nebo v důsledku dobrého jména, které mají na trhu, se těší širší ochraně než označení s nižší rozlišovací způsobilostí (rozhodnutí SDEU ze dne 11. 11. 1997 ve věci C-251/95, *SABEL*, ze dne 29. 9. 1998 ve věci C-39/97, *Canon*, či ze dne 27. 4. 2006 ve věci C-235/05, *L'Oréal*).
80. Z toho vyplývá, že zde může být pravděpodobnost záměny, bez ohledu na nižší stupeň podobnosti mezi ochrannými známkami, tam, kde výrobky nebo služby, které chrání, jsou velmi podobné a starší označení je vysoce distinktivní (rozhodnutí SDEU ze dne 22. 6. 1999 ve věci C-342/97, *Lloyd Schuhfabrik Meyer*).
81. Judikatura navíc připouští, že mimo běžné případy, kdy průměrný spotřebitel vnímá ochrannou známku jako celek, si starší ochranná známka používaná třetí osobou ve složeném označení zachovává v tomto složeném označení nezávislou rozlišovací roli, aniž by přitom tvořila dominantní prvek (srov. rozsudek SDEU ze dne 6. 10. 2005 ve věci C-120/04, *Medion*; shodně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2011, čj. 1 As 80/2010 - 152).
82. Dalším dílčím hlediskem v rámci posouzení nebezpečí záměny je kritérium **relevantního spotřebitele**. V tomto směru platí, že nebezpečí záměny musí být posuzováno s přihlédnutím k průměrnému spotřebiteli, tj. běžnému spotřebiteli, kterému jsou sporné výrobky či služby určeny. Základem pro vymezení pojetí relevantního spotřebitele se stal rozsudek SDEU ze dne 16. 7. 1998 ve věci C-210/96, *Gut Springenheide*, v němž bylo konstatováno, že průměrným spotřebitelem je spotřebitel řádně informovaný, přiměřeně vnímavý a opatrný. Obdobné závěry vyplývají i z rozhodnutí ze dne 22. 6. 1999 ve věci C-342/97, *Lloyd Schuhfabrik Meyer*, kde SDEU dospěl k závěru, že průměrný spotřebitel je spotřebitel přiměřeně dobře informovaný, všímavý a obezřetný. Úroveň pozornosti spotřebitele se přitom se může měnit v závislosti na kategorii dotčených výrobků nebo služeb [rozhodnutí ze dne 22. 6. 1999 ve věci C-342/97, *Lloyd Schuhfabrik Meyer*; či rozsudek Tribunálu ze dne 6. 5. 2008 ve věci T-246/06, *Redcats v OHIM – Revert & Cía (REVERIE)*].
83. Pod vlastní **pravděpodobností záměny** je pak podle rozhodovací praxe soudů třeba rozumět riziko, že spotřebitelská veřejnost přímo zamění ochranné známky anebo si spojí sporné ochranné známky a bude předpokládat, že sporné výrobky či služby pocházejí od stejného nebo ekonomicky propojeného subjektu (srov. rozhodnutí SDEU ze dne 20. 9. 2007 ve věci C-193/06, *Société des Produits Nestlé SA v. OHIM*, ze dne 22. 6. 1999 ve věci C-342/97, *Lloyd Schuhfabrik Meyer*, či ze dne 6. 10. 2005 ve věci C-120/04, *Medion*; obdobně srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2017, čj. 10 As 187/2015 - 58).

84. Nebezpečí záměny musí být posuzováno globálně podle toho, jak relevantní veřejnost vnímá dotčená označení a výrobky nebo služby, přičemž musí být zohledněny všechny relevantní faktory konkrétního případu. Posouzení nebezpečí záměny závisí na celé řadě prvků, zejména na míře rozpoznání ochranné známky na trhu, na asociaci s dřívější ochrannou známkou, na stupni podobnosti mezi spornými ochrannými známkami a mezi výrobky či službami (srov. rozsudky SDEU ze dne 15. 3. 2007 ve věci C-171/06, *T.I.M.E. ART Uluslararası Saat Ticareti ve diğ Ticaret AŞ v. OHIM*, ze dne 11. 11. 1997 ve věci C-251/95, *SABEL*, ze dne 2. 9. 2010 ve věci C-254/09, *Calvin Klein Trademark Trust v. OHIM*, ze dne 20. 3. 2007 ve věci C-325/06, *Galileo International Technology*, či rozhodnutí Tribunálu ze dne 13. 2. 2008 ve věci T-146/06, *Sanofi-Aventis vs. OHIM*)
85. Je třeba zdůraznit, že není nezbytné shledat, že pravděpodobnost záměny existuje pro celou relevantní veřejnost (srov. např. rozhodnutí Tribunálu ze dne 20. 11. 2017 ve věci T-403/16, *Stada Arzneimittel AG/EUIPO*). Pro vyhovění námitkám podaným proti přihlášce ochranné známky postačí, je-li shledána pravděpodobnost záměny ve vztahu k nikoli zanedbatelné části relevantní veřejnosti (srov. tamtéž).
86. Soud v návaznosti na výše uvedené doplňuje, že v situaci, kdy jsou zboží/služby a označení vyhodnoceny jako podobné, soudy v minulosti zpravidla konstatovaly existenci nebezpečí záměny. Jinak řečeno, jsou-li v konkrétním případě naplněny podmínky, že starší ochranná známka je podobná s přihlašovanou ochrannou známkou, přičemž starší ochranná známka je zapsána pro shodné či podobné výrobky nebo služby s přihlašovanou ochrannou známkou, bude v takové situaci zpravidla až na výjimečné případy dáno nebezpečí záměny a tedy bude dán i důvod relativní zápisné nezpůsobilosti. Případný odlišný závěr, založený na zevrubné úvaze stran v dané věci relevantních faktorech vylučujících nebezpečí záměny, pak musí být v konkrétním případě přezkoumatelným způsobem odůvodněn.
87. Soudy přitom v minulosti opakovaně dovodily, že celkové posuzování nebezpečí záměny implikuje jistou vzájemnou závislost relevantních kritérií, zejména míru podobnosti sporných ochranných známek a míru podobnosti příslušných výrobků či služeb. Vyšší míra podobnosti ochranných známek může kompenzovat nižší míru podobnosti výrobku či služeb a naopak (**tzv. kompenzační princip**), protože s vyšší rozlišovací způsobilostí dřívější ochranné známky roste i nebezpečí záměny (k tomu rozhodnutí SDEU ze dne 29. 9. 1998 ve věci C-39/97, *Canon*, rozhodnutí Tribunálu ze dne 14. 12. 2006 ve spojených věcech T-81/03, T-82/03, T-103/03, *Mast-Jägermeister*; či rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014, čj. 6 As 32/2013 - 46, ze dne 28. 5. 2008, čj. 9 As 59/2007 - 141, či ze dne 26. 10. 2006, čj. 1 As 28/2006 - 97).
88. Zbývá doplnit, že ze známkoprávního hlediska je nerozhodné, zda k záměně přihlašované ochranné známky s dřívější ochrannou známkou skutečně došlo, neboť k závěrům o existenci pravděpodobnosti záměny je dostačující potencionální možnost, že by k takové záměně mohlo dojít (k tomu rozhodnutí Tribunálu ze dne 24. 11. 2005 ve věci T-346/04, *Sadas SA v. OHIM*).
89. Soud o věci uvažil takto:
- K podobnosti kolidujících označení*
90. Městský soud v Praze se předně zabýval námitkami zpochybňujícími závěry o podobnosti kolidujících označení. Žalobce v této souvislosti námitkami vznesenými pod **prvním, druhým, třetím a čtvrtým žalobním bodem** nesouhlasil s vyhodnocením vedoucího

známkového motivu, resp. dominance a rozlišovací způsobilosti jednotlivých prvků kolidujících označení, a zprostředkovaně pak s posouzením jejich vizuální, fonetické a sémantické podobnosti.

91. Soud předem vlastního posouzení jednotlivých hledisek podobnosti kolidujících označení podotýká, že žalobcem přihlášená Napadená ochranná známka je tvořena tmavým (černým) vícenásobně lemovaným polem ve tvaru erbu. Ve vrchní části tohoto tmavého pole je světlými písmeny (kapitálky) vyveden slovní prvek „NÁMĚŠŤSKÉ PIVO“. Nad slovním prvkem je umístěn znak městyse Náměšť na Hané, který z horní linie tmavého erbovního pole částečně vystupuje. Obvod spodní zaoblené hrany je pak lemován ornamentálním prvkem s rostlinnými motivy. Označení bylo žalobcem přihláшено v černobílém provedení.
92. Pokud jde o Namítanou ochrannou známku, tu tvoří vizuálně výrazné slovní spojení „Náměšťské pivo“, nad nímž je vyveden grafický prvek evokující dojem erbu. Pole erbu je vyplněno žlutou barvou a je ve své vrchní třetině přetnuto šikmo vedenou zelenou stuhou se slovním prvkem „JADRNÍČEK“, nad nímž se nachází slovní prvky „Pivovar“ a „2014“. Ve spodní části pole je umístěn erb městyse Náměšť na Hané. U spodního okraje erbovního pole, které jako celek evokuje dojem velkého písmene „J“, se pak nachází označení městyse „Náměšť na Hané“. Slovní prvek „Náměšťské pivo“ je na první pohled vyveden výrazně větším (několikanásobně větším) a tučnějším písmem než prvky „Pivovar“, „2014“, „JADRNÍČEK“ a „Náměšť na Hané“, umístěné v erbovním poli. Slovní prvky „Pivovar“, „2014“, a „Náměšť na Hané“ jsou v přihlášeném provedení Namítané ochranné známky vyvedeny jen ve velmi malé velikosti písma a jsou obtížně čitelné.
93. Městský soud v Praze přistoupil na půdorysu žalobcem uplatněných námitek k přezkumu zákonnosti závěrů rozhodnutí předsedy Úřadu v posouzení otázky podobnosti kolidujících označení. Vyšel přitom s odkazem na výše rekapitulovaný judikatorní rámec z principu, že nebezpečí záměny musí být posuzováno z globálního pohledu. Vizuální, fonetická nebo významová podobnost kolidujících označení musí být zkoumána na základě celkového dojmu, kterým tato označení působí. Současně reflektoval shora shrnuté judikatorní závěry akcentující rozlišení dominantních a méně významných prvků označení.
94. Žalobce pod **prvním žalobním bodem** především nesouhlasil se závěry žalovaného, pokud jde o určení vedoucího známkového motivu. Namítal, že v kolidujících označeních je shodný toliko jeden prvek, a to slovní prvek „NÁMĚŠŤSKÉ PIVO“/„Náměšťské pivo“, jenž však sám o sobě postrádá inherentní rozlišovací způsobilost. I přes jeho velikostní ztvárnění má podle žalobce pro spotřebitele tento slovní prvek minimální vypovídací hodnotu. Současně zpochybňoval závěry žalovaného, který za „další klíčový prvek“ Namítané ochranné známky považoval barevný znak městyse Náměšť na Hané a dovozoval, že tento prvek je minimálně podobný s grafickým prvkem přihlášky žalobce. Konečně nesouhlasil ani se závěry k obrazovým polím.
95. V této souvislosti soud připomíná, že shora rekapitulovaná ustálená rozhodovací praxe SDEU, z níž v soudním přezkumu rozhodnutí žalovaného vychází i zdejší soud, požaduje, aby v případě, kdy je označení zčásti nebo zcela obsaženo v jiném označení, bylo před samotným konstatováním podobnosti resp. odlišnosti známek zjištěno, zda je tato společná složka vůči ostatním složkám označení dominantní. Rozlišení dominantních prvků od dalších prvků označení je klíčové především z tohoto důvodu, protože spotřebitel při konfrontaci s určitou známkou nemá v tomto okamžiku před sebou obě známky, tudíž

obvykle vnímá známku jako celek, nevzpomene si na všechny její detaily, ale právě na její výraznější a dominantní prvky. Platí přitom, že na základě vjemu vyvolaného touto známkou a nedokonalým vybavením si jiného označení, již známého pro příslušnou oblast, je spotřebitel schopen zhodnotit, zda jsou tato označení stejná nebo podobná, či nikoli (srov. výše). Z uvedených důvodů je identifikace dominantního prvku, k níž zcela správně přistoupil i žalovaný, jedním z klíčových momentů posuzování podobnosti kolidujících označení.

96. Soud se přitom ztotožňuje se závěry žalovaného, dle nichž slovní prvek „NÁMĚŠŤSKÉ PIVO“/„Náměšťské pivo“ obsažené v napadené označení, resp. Namítané ochranné známce tvoří s ohledem na závěry vyslovené shora označenými rozhodnutími soudů v obou kolidujících označeních dominantní prvek.
97. Pokud jde o posouzení celkového dojmu, který Napadená ochranná známka vyvolá v paměti relevantní veřejnosti, nemá soud jakékoli pochybnosti o tom, že za dominantní prvek je s ohledem na jeho charakter, pozici, velikost, rozměry, graficky zvýrazněné provedení a vztah k dalším prvkům tohoto označení třeba považovat právě slovní prvek „NÁMĚŠŤSKÉ PIVO“. Právě tento slovní prvek bude podle názoru soudu s ohledem na svůj charakter tím prvkem, který zanechá v relevantní veřejnosti paměťovou stopu. SDEU ostatně ve své rozhodovací praxi v minulosti v tomto směru opakovaně zdůraznil, že je-li označení složeno ze slovních a obrazových prvků, je třeba slovním prvkům až na výjimky přiznat větší rozlišovací způsobilost než prvkům obrazovým, jelikož průměrný spotřebitel snáze odkáže na dotčený výrobek uvedením názvu, než popisem obrazového prvku ochranné známky. V tomto směru soud poukazuje na závěry vyslovené např. v rozhodnutích SDEU ze dne 23. 10. 2002 ve věci T-104/01, *Fifties*, bod 47, a ze dne 14. 7. 2005 ve věci T-312/03, *SELENIUM-ACE*, bod 37.
98. Podobně pokud jde o celkový dojem vyvolávaný Namítanou ochrannou známkou v paměti relevantního okruhu spotřebitelské veřejnosti, i v tomto případě je dle přesvědčení soudu za její dominantní prvek s ohledem na jeho pozici, velikost, rozměry, graficky zvýrazněné provedení a vztah k dalším prvkům třeba považovat slovní prvek „Náměšťské pivo“. I v případě tohoto označení to bude právě uvedený slovní prvek, jenž bude podle názoru soudu s ohledem na svůj charakter a vztah k ostatním prvkům tohoto označení působitý zanechat s ohledem na právě připomenuté judikatorní závěry v relevantní veřejnosti paměťovou stopu. V případě Namítané ochranné známky je navíc tento slovní prvek samostatný, není součástí doprovodného grafického prvku evokujícího dojem štítu.
99. Soud v tomto směru nemohl žalobci přisvědčit, že žalovaný pochybil, pokud v rámci úvah směřujících k určení vedoucího známkového motivu označil právě uvedené slovní prvky za dominantní. Žalovanému nelze podle přesvědčení soudu v žádném případě vytýkat, že by postupoval v rozporu se zákonem, pokud uzavřel, že slovní prvky „NÁMĚŠŤSKÉ PIVO“/„Náměšťské pivo“ obsažené v kolidujících označeních tvoří s ohledem na shora uvedené dominantní prvek obou těchto označení. Právě naopak, žalovaný v tomto kroku zcela respektoval shora uvedené judikatorní závěry a správně identifikoval a zohlednil dominanci uvedených slovních prvků před jinými prvky kolidujících označení.
100. Žalobce tuto část své žalobní argumentace opíral především o námitku, dle níž slovní prvek „NÁMĚŠŤSKÉ PIVO“/„Náměšťské pivo“ sám o sobě postrádá inherentní rozlišovací způsobilost. Poukazoval přitom na to, že žalovaný tento slovní prvek odmítl k žádosti osoby zúčastněné na řízení zapsat jako ochrannou známku pro třídu 32 výrobků

a služeb právě pro jeho zápisnou nezpůsobilost v řízení pod sp. zn. O-521523, s tím, že nyní se tento prvek stává prvkem dominantním jen kvůli velikosti jeho provedení a jeho doplnění o jiné prvky.

101. Soud přisvědčuje žalobci potud, že slovní prvek „NÁMĚŠŤSKÉ PIVO“/„Náměšťské pivo“ není přinejmenším pro některé z výrobků a služeb inherentně distinktivní. Žalovaný nicméně na uvedenou skutečnost v odůvodnění Napadeného rozhodnutí zcela správně poukázal, když konstatoval, že ačkoliv jsou výrazné slovní prvky obou označení ve vztahu k části porovnávaných výrobků (hlavně nápoje, zejména pivo a služby z oblasti pivovarnictví) prvky popisnými a s nízkou rozlišovací způsobilostí, s ohledem na své umístění a velikost se jedná o prvky dominantní, které upoutají pozornost spotřebitele a zůstanou tak uchovány v jeho paměti. Žalobce přitom ve svých závěrech dle názoru soudu nesprávně odhlíží od toho, že přestože je uvedený slovní prvek méně distinktivní, a proto snižuje zjištěný stupeň podobnosti kolidujících označení, nižší distinktivita tohoto prvku s ohledem na závěry vyslovené SDEU v rozhodnutí ze dne 12. 7. 2007 ve věci C-334/05, *OHIM v Shaker (Limoncello)* nemůže bez dalšího vést k závěru o absenci vizuální podobnosti kolidujících označení. Nižší míra rozlišovací způsobilosti uvedeného slovního prvku je nadto dána jen k části porovnávaných výrobků a služeb, jak žalovaný správně neopomněl zdůraznit.
102. Podle soudu přitom není pravdou, že by dominance uvedeného prvku byla dána „toliko velikostí písmen“, resp. že by nesplňoval žádné z dalších kritérií zmiňovaných žalovaným na str. 12 Napadeného rozhodnutí. Jak soud uvedl výše, uvedený prvek je třeba v případě Namítané ochranné známky považovat za dominantní nejen se zřetelem k jeho charakteru, ale i k jeho pozici, velikosti, rozměrům, graficky zvýrazněnému provedení a vztahu k dalším prvkům, kdy prvek není součástí doprovodného grafického prvku, ale stojí mimo něj. Soud tak nemohl přisvědčit žalobci v tom, že by uvedený prvek neupoutal pozornost průměrného spotřebitele.
103. Právě uvedené závěry přitom nejsou nijak v napětí se závěry, jež žalobce dovozuje z rozhodovací praxe žalovaného, resp. z posouzení rozlišovací způsobilosti prvku „Náměšťské pivo“ v řízení o přihlášce slovní ochranné známky O-52123. Především z nich nelze nijak dovozovat, že by snad žalovaný v rozporu se svou předchozí správnou praxí přiznával dominantnímu slovnímu prvků Namítané ochranné známky inherentní rozlišovací způsobilost. Takový závěr z Napadeného rozhodnutí nevyplývá. Žalovaný toliko v souladu s dříve uvedeným správně zkoumal, které z prvků kolidujících označení lze považovat za prvky dominantní a tedy prvky, které v paměti spotřebitelské veřejnosti zanechají relevantní paměťovou stopu. Nijak však nerevidoval, a to ani mlčky, závěry, které dle žalobních tvrzení vyslovil v rámci posuzování přihlášky ochranné známky O-52123, tj. slovní ochranné známky „Náměšťské pivo“ pro třídu 32 (pivo). Z tohoto důvodu soud ani neprováděl dokazování důkazními prostředky, jejichž provedení žalobce navrhoval k prokázání předchozí rozhodovací praxe ve věci ochranné známky O-52123, neboť jak bylo vysvětleno, nelze dovozovat, že by žalovaný v Napadeném rozhodnutí přiznal slovnímu prvků Namítané ochranné známky inherentní rozlišovací způsobilost v rozporu s jeho závěry vyslovenými v dříve vedeném řízení.
104. Soud nemohl přisvědčit žalobci ani v jeho dalších námitkách zpochybňujících závěry žalovaného k určení vedoucího známkového motivu. Nedůvodnými tak shledal soud námitky, jimiž žalobce brojil proti závěrům žalovaného stran role barevného znaku městyse Náměšť na Hané coby „další klíčového prvku“ Namítané ochranné známky, jenž

je dle žalovaného přinejmenším podobný s grafickým prvkem přihlášky žalobce, resp. závěrům žalovaného k obrazovým polím.

105. Soud je shodně s žalovaným přesvědčen, že obě kolidující označení spojuje i motiv, tedy určité klíčové prvky porovnávaných označení, které jsou při jejich celkovém posuzování výrazem jejich charakteristických vlastností, v daném případě konkrétně označení piva pocházejícího z Náměšti na Hané a grafický prvek erbu, v němž je nadto v obou případech shodně uveden znak městyse Náměšť na Hané (v Napadené ochranné známce v černobílém provedení a u Namítané ochranné známky v reálně barevném vyobrazení). Žalovaný přitom podle soudu správně poukázal na to, že známkový motiv kolidujících označení je zásadním způsobem ovlivněn obdobně ztvárněným podkladovým tvarem erbu či štítu, ve kterém je u obou označení situován graficky velmi podobně provedený šachovaný erbovní znak. Soud má za to, že rozdíly ve vyvedení znaku městyse (především jeho velikost) nedosahují takové intenzity, že by činily závěr žalovaného o relevanci z pohledu určení známkového motivu nesprávnými. Rozdíl ve velikosti není podle přesvědčení soudu natolik výrazný, podobně jako žalobcem jen v obecné rovině tvrzené rozdíly v jeho grafickém ztvárnění; pokud jde o barevné provedení, žalovaný správně poukázal na to, že napadené označení je přihlašováno jako černobílé, což znamená, že jeho případná ochrana by se vztahovala i na barevné provedení znaku městyse vyobrazeného v Namítané ochranné známce. Soud nemohl žalobci přisvědčit v závěru, že by byl znak městyse v Namítané ochranné známce vyobrazen v natolik malém provedení, jež by jej činilo fakticky nepostřehnutelným či obtížně vnímatelným. Závěrům žalovaného v tomto směru nelze dle stanoviska soudu ničeho vytknout; jeho závěry stran významu znaku městyse nejsou v žádném rozporu s jeho závěry k roli jiných prvků v Namítané ochranné známce.
106. Ani žalobcem popisované okolnosti týkající se tvrzených rozdílů ve vyobrazení erbu nevedou podle stanoviska soudu k důvodnosti námitek brojících proti významu „obrazových polí“. Soud shodně s žalovaným nestaví své závěry na tom, že by snad bylo grafické provedení obrazových polí shodné; obdobně jako žalovaný je nicméně přesvědčen o tom, že doprovodný grafický prvek Namítané ochranné známky evokuje i přes vyvedení evokující písmeno „J“ dojem erbu a v tomto směru je podobný obrazovému poli obsaženému v napadeném označení. V obou kolidujících označeních průměrný spotřebitel podle přesvědčení soudu jednoznačně rozpozná motiv erbovního štítu, který bude nezanedbatelným způsobem spolupůsobit při tvorbě dojmu z označení.
107. Soud se nemohl ztotožnit s žalobcem ani v tom, že by bylo posouzení vedoucího známkového motivu vnitřně rozporné, když žalovaný přiznal vizuálně submisivnímu prvku znak klíčového prvku, naopak vizuálně dominantnější prvek s fantazijním obsahem považoval za nepodstatný. Soud opětovně zdůrazňuje, že žalovaný postavil své závěry v Napadeném rozhodnutí především na přítomnosti shodného slovního prvku „NÁMĚŠŤSKÉ PIVO“/„Náměšťské pivo“, vyskytujícího se v obou označeních. Soud se v obecné rovině ztotožňuje se závěry dovozovanými žalobcem z jím odkazovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu; předmětná námitka se však s podstatou závěrů, k nimž v daném ohledu žalovaný dospěl, zcela míjí. Žalovaný totiž shodně jako ve věci řešené shora připomínaným rozsudkem zdejšího soudu čj. 9 A 42/2019 - 121 nestavěl své závěry výhradně na klíčové roli vyobrazení erbu městyse či podobnosti v prvku erbovního štítu, nýbrž na tuto podobnost poukazoval v rámci závěrů týkajících se určení vedoucího známkového motivu, jenž je zásadním způsobem ovlivněn shodným slovním prvkem „NÁMĚŠŤSKÉ PIVO“/„Náměšťské pivo“; tyto závěry přitom z pohledu soudu plně obstojí. K roli dalších prvků vyskytujících se v Namítané ochranné známce pak soud

v podrobnostech odkazuje na níže uvedené závěry týkající se námitek vznesených žalobcem pod druhým žalobním bodem.

108. Soud tak shrnuje, že nemohl z vyložených důvodů přisvědčit námitkám, jimiž žalobce zpochybňoval posouzení vedoucího známkového motivu společného oběma kolidujícím označením.
109. Soud při vědomí shora vyložených závěrů k relevanci jednotlivých prvků, jejich dominanci a rozlišovací způsobilosti přistoupil k posouzení námitek, jimiž žalobce pod **druhým žalobním bodem** zpochybnil žalovaným provedené posouzení **vizuální podobnosti** kolidujících označení.
110. Pokud jde o vizuální hledisko podobnosti kolidujících označení, považuje soud obdobně jako žalovaný za klíčovou jejich shodu v dominantních prvcích „NÁMĚŠŤSKÉ PIVO“/„Náměšťské pivo“ (ke shodě v těchto dominantních prvcích srov. výše). Přestože lze souhlasit s žalobcem v tom, že předmětný dominantní slovní prvek je (pro některé výrobky a služby) méně distinktivní, a proto snižuje zjištěný stupeň podobnosti kolidujících označení, nižší distinktivita tohoto prvku v souladu se shora odkazovanou rozhodovací praxí nemůže bez dalšího vést k závěru o absenci vizuální podobnosti kolidujících označení.
111. Žalovanému pak nelze podle přesvědčení soudu vytýkat, jak činí žalobce v prvním odstavci na str. 10 žaloby, že by snad podobnost kolidujících označení neposoudil řádně i co do jejich jednotlivých prvků. Právě naopak, soud má za to, že se žalovaný obdobně jako ve věci řešené shora připomínaným rozsudkem zdejšího soudu čj. 9 A 42/2019 - 121 plně v souladu se shora odkazovanými judikatorními východisky řádně zabýval dalšími prvky Namítané ochranné známky. Z odůvodnění Napadeného rozhodnutí (srov. především str. 21 – 22 a str. 26) je zjevné, že se žalovaný dalšími prvky v namítaném označení zabýval a přezkoumatelným způsobem vysvětlil, proč nebyly tyto elementy způsobilé revidovat závěr o podobnosti kolidujících označení. Nelze tedy v žádném případě hovořit o tom, že by žalovaný od dalších obrazových, popř. slovních prvků odhlédl, resp. že by je snad jako nevýznamné paušálně odmítl.
112. Pokud tedy žalobce v rámci této skupiny námitek v tomto směru akcentoval odlišné provedení heraldického štítu, soud zdůrazňuje, že další žalobcem vyzdvihované prvky Namítané ochranné známky, tedy prvky obsažené v doprovodném grafickém prvku evokujícím dojem erbu (tvar obrazového pole, vyvedení evokující písmeno „J“, žlutá barva výplně štítu, lemování, vykrojení, zelená stuha a především slovní prvky „JADRNÍČEK“, „Pivovar“, „2014“ a „Náměšť na Hané“ a další žalobcem zmiňované dílčí prvky), jsou rovněž z pohledu soudu součástí doprovodného obrazového prvku předmětného označení, jehož dílčí elementy, včetně elementů slovních, jež jsou v poměru ke klíčovému slovnímu prvku minimalisticky vyvedené, v praxi nebudou vyvolávat u relevantního okruhu spotřebitelské veřejnosti paměťovou stopu, resp. nepůjde o prvky, které bude průměrný spotřebitel s to si vybavit při porovnání s Napadenou ochrannou známkou obsahující shodný dominantní slovní prvek.
113. Soud má za to, že v případě tohoto typu označení nelze předpokládat, že by se průměrný spotřebitel *a priori* zaměřil na doprovodné prvky Namítané ochranné známky, případně že by namítané označení vnímal především „seshora dolů“, neboť tento předpoklad není možno uplatnit na doprovodné grafické prvky kombinovaného označení s dominantním a graficky zvýrazněně provedeným slovním prvkem, na který se spotřebitel při vizuálním

vnímání zaměří. Soud neshledal, že by žalovaný nesprávně porovnal a vyhodnotil erbovní motivy kolidujících označení. Soud přitom pro nadbytečnost neprováděl dokazování ani žalobcem předloženou literaturou k problematice heraldiky.

114. Soud tak v reakci na námitky, jimiž žalobce zpochybňoval závěry žalovaného o vizuální podobnosti, uzavírá, že žalovaný nepochybil, když v souladu se shora popsányými judikatorními standardy přistoupil k identifikaci dominantního prvku v kolidujících označeních, přičemž postupoval metodologicky správně, když přihlédl k charakteru jednotlivých prvků a jejich vnímání relevantním okruhem spotřebitelské veřejnosti, a současně vysvětlil, proč ostatní prvky uvedených označení považoval z pohledu vnímání spotřebitelem za daleko méně významné. Kolidující označení jsou si z pohledu soudu vzhledem ke shodnému dominantnímu slovnímu prvku, jenž společně s erbovním motivem a znakem městyse Náměšť na Hané vytváří společný známkový motiv porovnávaných označení, vizuálně podobná ve vyšší míře. Je tomu tak podle soudu i přes žalobcem akcentované rozdíly, jež jsou ve světle výše uvedeného z pohledu průměrného spotřebitele výrazně méně vizuálně zachytitelné a nemohou tak významněji ovlivnit podobný celkový dojem, který kolidující označení vyvolávají.
115. Soud neshledal důvodnými ani námitky, jimiž žalobce pod **třetím žalobním bodem** brojil proti provedenímu posouzení **fonetické podobnosti**.
116. Soud nemohl žalobci přisvědčit v závěru, že by žalovaný v Prvostupňovém rozhodnutí při hodnocení fonetické podobnosti zcela pominul ostatní slovní prvky Namítané ochranné známky a zprostředkovaně ani v tom, že by předseda Úřadu takovou tvrzenou vadu Prvostupňového rozhodnutí v řízení o rozkladu neodstranil. Úřad v odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí uvedl, že *„co se týče fonetické stránky, je třeba předpokládat, že spotřebitel nebude při verbální komunikaci projevovat snahu o reprodukci všech slovních prvků obsažených v daných označeních a nepřistoupí ani ke zdlouhavému popisu výtvarného zpracování konkrétního označení. Soustředí se přednostně na části dominantní, tj. v daném případě totožná slova „NÁMĚŠŤSKÉ PIVO“. Shodná výslovnost těchto běžných českých výrazů pak způsobí, že předmětná označení u něj zanechají týž fonetický vjem. Z uvedeného hlediska proto jde o označení shodná“*. Úřad tedy zcela zřetelně ozřejmil důvody, pro které měl za to, že průměrný spotřebitel se bude při fonetickém vnímání Namítané ochranné známky soustředit na její dominantní slovní prvek a jeho fonetický vjem tak nebude ovlivněn dalšími slovními prvky namítaného označení. V žádném případě tedy nelze z pohledu soudu hovořit o tom, že by žalovaný v odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí další slovní prvky Namítané ochranné známky zcela ignoroval. Obdobně i předseda Úřadu se pak otázkou fonetické podobnosti zabýval na str. 23 – 24 odůvodnění Napadeného rozhodnutí a vyložil důvody, pro které dospěl při reflexi dalšího slovního prvku Namítané ochranné známky na rozdíl od Úřadu k závěru o vyšší míře podobnosti (nikoli shodnosti) kolidujících označení z fonetického hlediska.
117. Pokud jde o samotné posouzení fonetické podobnosti a jejího stupně, není sporu o tom, že z fonetického hlediska bude průměrný spotřebitel dominantní slovní prvky kolidujících označení, tj. „náměšťské pivo“, vyslovovat shodným způsobem, jak se píše, a tedy zcela shodně. U Namítané ochranné známky pak nadto připadá v úvahu vyslovování dalších slovních elementů obsažených v doprovodném grafickém prvku. I ty si přitom budou vyslovovat shodně, jako se píše, tedy „jadrníček“ a „pivovar“, „2014“ či „náměšť na hané“.
118. Soud v tomto ohledu považuje za zásadní, že jediný foneticky vnímatelný prvek Napadené ochranné známky bude foneticky zcela shodný s dominantním slovním prvkem Namítané

ochranné známky. Napadené označení se tak optikou fonetického kritéria od Namítané ochranné známky nijak výrazně neodlišuje, neboť jeho jediný slovní prvek má identickou výslovnost jako dominantní slovní prvek Namítané ochranné známky.

119. Přestože Namítaná ochranná známka obsahuje ve svém doprovodném grafickém prvku další slovní prvky, které mohou být foneticky vnímány, a kolidující označení proto nelze považovat za foneticky shodná (v tom lze přisvědčit předsedovi Úřadu, který v Napadeném rozhodnutí v daném směru korigoval závěr vyslovený Úřadem v Prvostupňovém rozhodnutí), neodůvodňuje existence těchto dalších slovních prvků a možnost jejich fonetického vnímání podle přesvědčení soudu jiný závěr, než že je třeba kolidující označení třeba považovat za foneticky podobná ve střední až vyšší míře. Shoda v dominantních slovních prvcích obsažených v kolidujících označeních nemůže být i při existenci dalších slovních prvků Namítané ochranné známky podle přesvědčení soudu opomenuta a nemůže být uzavřeno o tom, že si kolidující označení z fonetického hlediska vůbec podobná nejsou.
120. Žalobci je tedy možno přisvědčit potud, že spotřebitel může, pokud jde o Namítanou ochrannou známku, v praxi foneticky vnímat i prvek „Jadrníček“. Nelze s ním již s ohledem na shora provedení posouzení dominantních a méně výrazných prvků kolidujících označení souhlasit v tom, že by uvedený fonetický rozdíl v porovnávaných označeních mohl účinně zpochybnit závěr o jejich střední až vyšší míře podobnosti. Žalobcem akcentované okolnosti týkající se nabídky piva v Náměšťské pivnici v Náměšti nad Oslavou se pak z pohledu soudu mívají s podstatou závěrů, které žalovaný k otázce fonetické podobnosti vyslovil. Soud se v tomto ohledu zcela ztotožňuje se závěry žalovaného, dle nichž *„průměrný spotřebitel totiž bude schopen bez potíží odlišit „Náměšťskou pivnici“ a její název (jako místa, kde se pivo jen prodává a nevyrábí) od názvu jmenovaných piv a jejich výrobců. Jinými slovy, „náměšťská“ je inkriminovaná provozovna, a nikoli piva, která jsou zde prodávána (jak je ostatně patrné z jejich výše uvedených názvů). Průměrný spotřebitel nebude mít důvod taková piva pojmenovávat jako „náměšťská“ jen na základě faktu, že tento přívlastek nese ve svém názvu daná pivnice“*. Se zřetelem k tomu, že by poznatky plynoucí z provedení žalobcem na str. 11 žaloby navrhovaného důkazního prostředku nebyly způsobilé na právě vyslovených závěrech ničeho změnit, pak soud nepovažoval za potřebné tento důkazní prostředek provádět při jednání. Pokud pak žalobce v rámci uvedené skupiny námitek opětovně upozorňoval na nedostatek inherentní rozlišovací způsobilosti klíčového shodného slovního prvku a poukazoval na to, že označení *„není ničím více, než neurčitým místopisným označením (vzhledem k vícero obcím s názvem Náměšť) doplněným o druhové označení výrobku“*, odkazuje soud na již výše vyložené závěry a podotýká, že ani při posouzení fonetické podobnosti nemohlo být odhlédnuto od shody v prvku sice méně distinktivního (a tedy snižujícího zjištěný stupeň podobnosti kolidujících označení), avšak kolidujícím označením dominujícího, zvláště pak tehdy, pokud je nižší míra rozlišovací způsobilosti uvedeného prvku v souladu s dříve uvedeným dána jen k části porovnávaných výrobků a služeb.
121. Soud přitom nad rámec uvedeného podotýká, že ač je v případě kombinovaných, resp. obrazových ochranných známek relevantní především hledisko vizuální, neboť výrobky označené předmětnými označeními jsou obvykle prodávány v obchodech, kde si spotřebitel sám vybírá výrobek (zejména jde-li o nápoje), nelze přehlédnout, že v případě řady výrobků a služeb v nárokových třídách, především pak v oblasti hostinské činnosti, bude fonetické hledisko hrát neméně důležitou roli. V posuzované věci tedy nelze i s ohledem na rozsah chráněných výrobků a specifika relevantního trhu odhlédnout i od

čistě fonetického vnímání kolidujících označení. Jakkoli tedy obecně jistě platí, že stupeň fonetické podobnosti dvou označení je méně významný v případě, kdy jsou dotčené výrobky uváděny na trh takovým způsobem, že relevantní veřejnost při jejich nákupu obvykle vnímá ochrannou známku, již jsou označeny, vizuálně, a v praxi tedy bude vizuální vnímání označení častější, nelze od fonetického vnímání zcela odhlédnout. Soud je tak přesvědčen o tom, že kolidující označení jsou si z výše označených důvodů podobná i v hledisku fonetickém.

122. Soud nepřisvědčil ani námitkám soustředěným pod **čtvrtým žalobním bodem**, jimiž žalobce brojil proti závěrům k **sémantické podobnosti označení**.
123. Jak je zjevné ze str. 11 žaloby, žalobce i v tomto případě staví své závěry na argumentaci akcentující *„upnutí se na jeden slovní prvek, který má minimální rozlišovací způsobilost“*. V tomto ohledu soud neponechal bez povšimnutí, že Úřad v Prvostupňovém rozhodnutí uzavřel, že *„slovní spojení „NÁMĚŠŤSKÉ PIVO“ jen v obecné rovině charakterizuje nízkoalkoholický nápoj pocházející z Náměšti na Hané (viz vedle stojící erb této obce). Jak však bylo dříve popsáno, zmíněné slovní spojení představuje dominantní složku obou označení, jejíž vliv na vjemy běžného spotřebitele je zásadní a převažuje nad ostatními částmi těchto označení. Určující role slovních prvků „NÁMĚŠŤSKÉ PIVO“ je tak v daném případě důvodem, pro který je třeba brát na jejich přítomnost v posuzovaných označeních zřetel, přestože po stránce významové trpí zjevnými nedostatky. Sémantická sdělení zprostředkovávaná dalšími prvky posuzovaných označení nejsou zcela zásadní, neboť pro jejich druhořadé postavení nejspíše zcela uniknou pozornosti běžného spotřebitele. Vzhledem k učiněným zjištěním je nutno konstatovat, že porovnávaná označení nevykazují podstatné sémantické rozdíly“*.
124. Žalobce se přitom v rozkladu omezil v tomto směru na námitku, že Úřad provedl vadné posouzení obou označení rovněž z hlediska sémantického, resp. vyvodil z posuzování vadný závěr.
125. Pokud tedy žalobce v této souvislosti poukazoval na to, že bylo povinností předsedy Úřadu se v Napadeném rozhodnutí vypořádat s tím, zda sémantické hledisko bylo Úřadem posouzeno podle metodiky sémantického hodnocení, jak vyplývá z rozhodovací praxe žalovaného, soudů, či metodiky EUIPO, je třeba uzavřít, že předseda Úřadu nepochybil, pokud v reakci na uvedenou obecnou námitku vznesenou žalobcem v rozkladu předeslal, že z námitky není patrná podstata údajné vadnosti provedeného posouzení a závěru, a proto na ni reagoval pouze v obecné rovině a opětovně v této souvislosti akcentoval klíčovou roli dominantního slovního prvku, jenž je shodný oběma kolidujícím označením.
126. Soud přitom přisvědčuje žalovanému, že i v tomto hledisku jsou si kolidující označení se zřetelem ke shora popsané shodě v dominantních slovních prvcích podobná. Jak bylo uvedeno výše, obě označení shodně odkazují na pivo z Náměšti na Hané, a to i s ohledem na obrazové ztvárnění, přičemž ani další elementy v doprovodném grafickém prvku Namítané ochranné známky, na které žalobce v žalobě poukazuje, nesvědčí z pohledu soudu pro závěr o tom, že by se označení významově odlišovala, resp. nejsou způsobilé vyústit v závěr o nedostatku alespoň částečné podobnosti porovnávaných označení z hlediska významového.
127. Soud tedy z výše vyložených důvodů neshledal důvodnou žádnou z dílčích námitek zpochybňujících posouzení otázky podobnosti kolidujících označení.
128. Soud neshledal důvodnými ani námitky, jež žalobce pod **pátým žalobním bodem** vznesl k problematice určení **relevantního okruhu spotřebitelské veřejnosti**.

129. Předseda Úřadu v odůvodnění Napadeného rozhodnutí v tomto směru podotknul, že žalobce „rovněž nevznese žádné výtky směřující proti vymezení tzv. průměrného spotřebitele shodných nebo podobných kolizních výrobků a služeb. Podle orgánu prvního stupně „ve vztahu k namítaným a napadeným výrobkům a službám bude průměrným spotřebitelem jak člen široké spotřebitelské veřejnosti, tak také osoby právnické. Běžným občanům budou adresována piva, nealkoholické nápoje a služby spojené s jejich podáváním. Různé podnikatelské subjekty pak spíše využijí služby zaměřené na sladovnictví, zpracování obilovin nebo směřující k zajištění zprostředkování v oblasti gastronomie. Úroveň pozornosti spotřebitelů vynakládané při výběru příslušných výrobků a služeb může kolísat od nízké u zboží každodenní potřeby, například nápojů, až po střední či vysokou u služeb, jejichž správný výběr může potenciálně ovlivnit chod a hospodářský výsledek dotčené společnosti“. Předseda Úřadu doplnil, že se nebude „zabývat přezkumem správnosti uvedených závěrů a odkazuje v tomto ohledu na napadené rozhodnutí“.
130. Žalobce v podané žalobě potvrdil, že v rozkladu proti provedenému vymezení relevantního okruhu spotřebitelské veřejnosti nebrojil. Současně namítal, že průměrný spotřebitel piva a pivních produktů se bude orientovat podle značky, názvu piva či jména pivovaru, a bude dostatečně pozorný a obezřetný. Z toho žalobce dovozoval, že průměrný spotřebitel bude při porovnání označení zohledňovat i jiné, než shodné slovní prvky.
131. Soud výše vyložil, že nebezpečí záměny musí být posuzováno s přihlédnutím k průměrnému spotřebiteli, tj. běžnému spotřebiteli, kterému jsou sporné výrobky či služby určeny. Průměrným spotřebitelem je přitom spotřebitel řádně informovaný, přiměřeně vnímavý a opatrný/obezřetný, přičemž úroveň jeho pozornosti se může měnit v závislosti na kategorii dotčených výrobků nebo služeb.
132. Žalovanému lze přisvědčit, že relevantní okruh spotřebitelské veřejnosti bude se zřetelem k vymezení dotčených výrobků a služeb zahrnovat spotřebitele, jejichž informovanost, obezřetnost a míra pozornosti bude běžná a průměrná, tak i spotřebitele, jejichž míra informovanosti, obezřetnosti a pozornosti bude větší.
133. Je třeba zdůraznit, že podle shora rekapitulované rozhodovací praxe SDEU není nezbytné shledat, že pravděpodobnost záměny existuje pro celou relevantní veřejnost (srov. např. rozhodnutí Tribunálu ze dne 20. 11. 2017 ve věci T-403/16, *Stada Arzneimittel AG/EUIPO*). Podle ustálené judikatury SDEU, kterou je třeba z výše vyložených důvodů zohlednit i v nyní posuzované věci, tedy platí, že pro vyhovění námitkám podaným proti přihlášce ochranné známky postačí, je-li shledána pravděpodobnost záměny ve vztahu k nikoli zanedbatelné části relevantní veřejnosti.
134. I pokud by tedy soud přistoupil na argumentaci žalobce v tom směru, že část spotřebitelské veřejnosti (soud přitom nepochyboval o tom, že tato část by byla spíše významně menší – znalci piva, osoby s vyšším, než běžným zájmem o pivo a pivní produkty apod.) může vykazovat vyšší míru znalosti a informovanosti a věnovat tedy výběru vyšší stupeň pozornosti a být při něm obezřetnější, platí, že nikoli zanedbatelnou část relevantního okruhu spotřebitelské veřejnosti bude tvořit i ta její část, u které nelze vyšší míru znalosti, informovanosti, pozornosti a obezřetnosti důvodně očekávat.
135. V daném případě tak soud nepochyboval o tom, že přestože jistou část relevantní spotřebitelské veřejnosti mohou tvořit relativně dobře informovaní spotřebitelé s vyšší mírou pozornosti, kteří by se mohli více zaměřit na další doprovodné prvky Namítané ochranné známky, je třeba zcela jistě za nikoli zanedbatelnou část relevantní veřejnosti ve světle závěrů vyslovených v naposledy odkazovaném rozhodnutí SDEU považovat i

širokou laickou spotřebitelskou veřejnost, pro niž je, jak žalovaný správně uzavřel, pivo běžným spotřebním zbožím a výrobkem denní spotřeby. Soud přitom nepochyboval o tom, že ve vztahu k naposledy uvedené skupině závěry žalovaného stran vnímání kolidujících označení zcela jistě obstojí. Soud přisvědčuje žalovanému, že nelze předpokládat, že by se průměrný spotřebitel při výběru piva jakožto nápoje běžné spotřeby soustředil na jeho značku s takovou intenzitou, jako je tomu u léků či luxusních výrobků (jak poukazuje žalobce).

136. Žalovaný tedy podle přesvědčení soudu nepochybil, pokud v rámci úvah o pravděpodobnosti záměny ve vztahu k hledisku relevantního spotřebitele pracoval s průměrným spotřebitelem, jenž bude průměrně informovaný, přiměřeně vnímavý a opatrný/obezřetný, a optikou toho přistoupil k posouzení podobnosti označení, resp. návazně k celkovému posouzení pravděpodobnosti záměny. Žalovanému lze přisvědčit, že průměrný spotřebitel značku piva zpravidla vybere na základě zběžného pohledu v obchodě nebo slovní objednávky v restauraci, tedy v situacích, kdy zpravidla nebude mít možnost přímého srovnání porovnávaných značek výrobků, a bude tak ve světle shora připomenutých judikatorních závěrů odkázán na nedokonalý obraz označení ve své paměti, který bude ovlivněn především shodným dominantním slovním prvkem kolidujících označení. Ve světle právě uvedených úvah tak soud nepovažoval za relevantní tu část žalobní argumentace poukazující na množství značek piva na českém trhu, a proto nepovažoval za potřebné ani provedení žalobcem k těmto tvrzením navrhovaných důkazních prostředků při jednání.
137. Soud pro úplnost podotýká, že žalobce závěr žalovaného o celkové shodnosti a podobnosti zboží a služeb, pro které byla Napadené ochranné známce odepřena ochrana na základě shodnosti či podobnosti označení, nikterak nezpochybnil a obecně ani ve vztahu ke konkrétním výrobkům a službám nenamítal, že by žalovaný tuto otázku posoudil nesprávně. Se zřetelem k tomu, že žalobce nijak nezpochybňoval závěry žalovaného týkající se posouzení otázky podobnosti přihlášených výrobků a služeb a výrobků a služeb, pro které je zapsána Namítaná ochranná známka, tedy soud toliko stručně podotýká, že přihlašované výrobky a služby ve třídách 32, 40 a 43 mezinárodního třídění výrobků a služeb jsou shodné nebo podobné s výrobky a službami zapsanými ve stejných třídách pro Namítanou ochrannou známku.
138. Se zřetelem ke všem výše uvedeným důvodům a skutečnostem pak soud nemohl přisvědčit žalobci ani v námitkách, jimiž pod **šestým žalobním bodem** zpochybňoval samotný závěr žalovaného o **celkovém hodnocení pravděpodobnosti záměny**.
139. Jak plyne z poznámky na str. 13 podané žaloby, žalobce své námitky evidentně zakládal na přesvědčení, že žalovaný nedostál povinnosti řádného posouzení podobnosti kolidujících označení. Soud však výše podrobně vyložil důvody, pro které uzavřel, že žalovaný postupoval při vyhodnocení podobnosti Namítané ochranné známky a napadeného označení v souladu s relevantními předpisy a z nich dovozovanými judikatorními východisky.
140. Soud v rámci celkového hodnocení pravděpodobnosti záměny ve smyslu § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 441/2003 Sb. vyšel především ze svých shora popsanych závěrů o vizuální, fonetické a sémantické podobnosti kolidujících označení, z žalobcem nezpochybněného závěru o shodnosti resp. podobnosti výrobků, z provedené identifikace relevantního okruhu spotřebitelské veřejnosti a zprostředkovaně i z obdobného okruhu prodejných či distribučních míst kolidujících výrobků a služeb.

141. Soud v této souvislosti s odkazem na dříve uvedené konstatuje, že celkový dojem vyvolávaný v paměti relevantní veřejnosti je v případě obou kolidujících označení ovlivněn především jejich výrazně dominantními slovními prvky „NÁMĚŠŤSKÉ PIVO“/„Náměšťské pivo“, a to s ohledem na jejich charakter, pozici, velikost, rozměry, graficky zvýrazněné provedení a vztah k dalším prvkům. Jak bylo vyloženo výše, právě tyto slovní prvky budou zanechávat v relevantní veřejnosti paměťovou stopu. Spolu se známkovým motivem vyobrazeným v podobě erbu (nadto s včleněným znakem městyse) jsou to tak právě tyto shodné dominantní slovní prvky, jež zásadním způsobem ovládají celkový dojem vyvolávaný porovnávanými označeními. Odlišnosti kolidujících označení, tedy prvky obsažené v doprovodném grafickém prvku evokujícím dojem erbu (tvar obrazového pole, vyvedení evokující písmeno „J“, žlutá barva výplně štítu, lemování, vykrojení, zelená stuha a především slovní prvky „JADRNÍČEK“, „Pivovar“, „2014“ a „Náměšť na Hané“ a další žalobcem zmiňované dílčí prvky), naopak s ohledem na dříve uvedené jako dílčí elementy zahrnuté v doprovodném obrazovém prvku předmětného označení nebudou podle přesvědčení soudu zanechávat relevantnímu okruhu spotřebitelské veřejnosti paměťovou stopu, resp. nepůjde o prvky, které bude průměrný spotřebitel s to si vybavit při porovnání s Napadenou ochrannou známkou obsahující shodný dominantní slovní prvek. Soud v tomto ohledu souhlasí s žalovaným, že uvedené odlišnosti jen nevýrazně doplňují hlavní paměťový obraz a nemohou účinněji ovlivnit celkový dojem, neboť jsou významně méně vizuálně zachytitelné běžným spotřebitelem (jen při bližším čtení a zájmu). Podobnost kolidujících označení pak ze shora popsaných důvodů není toliko vizuální, předmětná označení jsou si ze shora vysvětlených důvodů podobná i z fonetického a sémantického hlediska.
142. Soud proto ze všech popsaných důvodů uzavřel, že porovnávaná označení vykazují podobnosti, jsou vizuálně, foneticky a sémanticky podobná a s ohledem na shodu v dominantním slovním prvku mohou vyvolávat podobný celkový dojem. Napadená ochranná známka tak podle soudu vyvolává nebezpečí asociace s Namítanou ochrannou známkou a tedy i nebezpečí záměny, neboť v důsledku podobnosti označení a shodnosti/podobnosti výrobků a služeb a shodného okruhu relevantní spotřebitelské veřejnosti hrozí, že spotřebitel mylně spojí produkt označený přihlašovaným označením s osobou zúčastněnou na řízení.
143. Z právě uvedených důvodů soud shledal souladný se zákonem závěr žalovaného, který vyhověl podaným námitkám osoby zúčastněné na řízení. Námitky zpochybňující zákonnost Napadeného rozhodnutí z důvodu nesprávné interpretace a aplikace ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 441/2003 Sb. proto nejsou důvodné.
144. Žalobce v rámci tohoto okruhu žalobních námitek odkazoval na závěry vyslovené v rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu čj. 2 As 96/2015 - 59, jež jsou dle jeho přesvědčení zcela přenositelné na jeho případ, a to vč. závěru, že při posuzování celkové podobnosti kolidujících označení nelze aplikovat kompenzační princip. Rovněž odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu čj. 4 As 46/2015 - 38, na rozsudky Městského soudu v Praze čj. 8 A 7/2014 - 52 a čj. 9 A 259/2014 - 86, či na rozhodnutí SDEU ze dne 22. 6. 2010 ve věci T-490/08, *CM Capital Markets Holding, SA*, a ze dne 12. 6. 2007 ve věci C-334/05, *OHIM v Shaker (Limoncello)*.
145. Soud v této souvislosti předesílá, že ustálená rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu akcentuje potřebu individuálního posouzení. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 7. 2015, čj. 9 As 22/2015 - 29, konstatoval, že „každé přihlašované označení je nutné

posuzovat vždy přísně individuálně. Významný vliv na výsledek mohou mít i drobné rozdíly. Zápis konkrétních označení do rejstříku ochranných známek zpravidla nezakládá legitimní očekávání, že bude zapsáno i jiné označení (i pokud by takovéto označení bylo vytvořeno obdobným způsobem jako zapsaná označení)“. V tomto ohledu považuje soud za potřebné zdůraznit, že v daném rozsudku Nejvyšší správní soud nikterak nerevidoval svou ustálenou rozhodovací praxi k zásadě materiální rovnosti a z ní plynoucímu požadavku ochrany legitimního očekávání. Nejvyšší správní soud v uvedeném rozhodnutí reflektoval závěry vyslovené ve svém rozhodnutí ze dne 12. 3. 2015, čj. 10 As 100/2014 - 120, v němž jednoznačně akcentoval potřebu individuálního posouzení s tím, že při rozhodování hraje roli řada konkrétních skutkových okolností daného případu, které musí být brány v úvahu, přičemž významnou roli mající vliv na výsledek řízení mohou hrát i drobné rozdíly. Zdůraznil, že je nutno vždy zkoumat to, zda případy, jež měly určitou správní praxi založit, jsou vůči posuzované věci z hlediska pravidla založeného správní praxí typově podobné. Pokud tomu tak není, je porušení uvedené zásady respektování správní praxe v obdobných případech podle Nejvyššího správního soudu v zásadě vyloučeno.

146. Městský soud v Praze souzní s východisky popsanými v těchto rozhodnutích a sdílí přesvědčení o potřebě individuálního posuzování a zohlednění konkrétních okolností případu. Zcela souhlasí s tím (a ve své rozhodovací praxi tak sám postupuje), že odlišné posouzení může být dáno i jen drobnými rozdíly ve skutkovém základu jednotlivých případů, tedy především i jen drobnými rozdíly v označeních, popř. seznamech výrobků či služeb. Žalobcem odkazované případy nejsou z pohledu soudu blízké skutkovému půdorysu nyní posuzované věci. Žalobce ostatně v podané žalobě ani na konkrétní okolnosti podporující jeho obecný a pašální závěr o relevanci uvedených případů s výjimkou rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 2 As 96/2015 - 59 nepoukázal a omezil se na označení předmětných rozhodnutí, případně prostou citaci některých jejich závěrů. V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na zásadě, že je to žalobce, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení správnímu soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Není přitom úlohou soudu, aby za žalobce žalobní argumentaci dotvářel. Za situace, kdy žalobce v rámci těchto námitek neidentifikoval zcela konkrétní okolnosti, pro které považoval závěry vyslovené v uvedených rozhodnutích za relevantní pro nyní posuzovanou věc, přičemž z podání žalobce nebylo zřejmé ani to, zda z těchto rozhodnutí dovozuje nesprávnost závěrů žalovaného a v jakých konkrétních ohledech má tato nesprávnost spočívat, nezbylo zdejšímu soudu než v obecné rovině konstatovat, že z uvedených důvodů není Napadené rozhodnutí zatíženo vadou, pro niž by je bylo třeba zrušit.
147. Pokud pak jde o jediný případ, kdy žalobce konkrétněji poukazoval na důvody relevance odkazovaného rozhodnutí a přenositelnost jeho závěrů na posuzovanou věc, soud zdůrazňuje, že na rozdíl od věci řešené Nejvyšším správním soudem v rozsudku čj. 2 As 96/2015 - 59 v nyní posuzovaném případě shledal, že se kolidující označení shodují nejen v dominantním slovním prvku, jenž je shodně přítomen v obou označeních, ale i v celkovém motivu. V něm se přitom na rozdíl od Nejvyšším správním soudem řešené věci porovnávána označení nijak významně neodlišují, celkové vyobrazení nevyvolává dle přesvědčení soudu odlišný vjem. Soud přitom odkazuje na shora vyslovené závěry k hodnocení podobnosti kolidujících označení a míře relevance doprovodných prvků podstatně neovlivňujících celkový dojem spotřebitele. Pokud pak žalobce v daném směru

poukazoval na přenositelnost „závěru, že při posuzování celkové podobnosti označení žalobce a OZ zúčastněné osoby nelze aplikovat kompenzační princip“, mýlí se jeho námitka se závěry žalovaného, který v posuzovaném případě s ohledem na vysokou míru podobnosti označení a shodnost a podobnost výrobků a služeb kompenzační princip vůbec neaplikoval (Úřad rozsudek SDEU ve věci *Canon* zmiňoval toliko v pasáži týkající se východisek hodnocení podobnosti výrobků a služeb).

148. Důvodnými soud neshledal ani námitky, jimiž žalobce pod **sedmým žalobním bodem** poukazoval na jiná tvrzená pochybení žalovaného při vydání Napadeného rozhodnutí.
149. Soud především nemohl se žalobcem souhlasit, že by žalovaný zatížil Napadené rozhodnutí vadou, pro kterou by jej soud měl zrušit, pokud nepřihlédl k rozhodnutím, která žalobce na podporu své argumentace uváděl, ani k metodice EUIPO.
150. Pokud jde o vypořádání se s žalobcem v rozkladu odkazovanou dosavadní rozhodovací praxí Úřadu, lze žalobci přisvědčit potud, že žalovaný se ve vztahu ke třem žalobcem odkazovaným rozhodnutím omezil na relativně stručnou poznámku o tom, že ač žalobcem zmiňované případy mohou vykazovat jisté dílčí podobnosti, žalovaný postupoval při vydání Napadeného rozhodnutí v souladu s jiným svým rozhodnutím, jež bylo podle něj vydáno na obdobném skutkovém a právním půdorysu, a to rozhodnutím, které bylo žalobcem neúspěšně napadeno v řízení vedeném u zdejšího soudu pod sp. zn. 9 A 42/2019. Ačkoli soud v obecné rovině přisvědčuje tvrzením žalobce založeným na závěrech vyplývajících z rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 5 Afs 65/2013 - 79, je třeba zdůraznit, že i v tomto případě se žalobce v podaném rozkladu fakticky omezil na poukaz na uvedená tři rozhodnutí žalovaného a citaci jejich závěrů, aniž by specificky namítal, v jakém konkrétním ohledu ten který závěr žalovaného vyslovený v odůvodnění Napadeného rozhodnutí optikou těchto východisek neobstojí. Ze zvýrazněných citovaných pasáží lze dovozovat, že žalobce uvedenými poukazy zamýšlel argumentačně podpořit své námitky brojící proti posouzení dominance a inherentní rozlišovací způsobilosti prvků kolidujících označení. Těmito otázkami se nicméně žalovaný, jak bylo podrobně vyloženo výše, při vydání Napadeného rozhodnutí podrobně zabíval a náležitě vyložil důvody, pro které i přes inherentně nižší rozlišovací způsobilost shodného dominantního slovního prvku (ve vztahu k některým výrobkům) dospěl k závěru o podobnosti kolidujících označení, které v soudním přezkumu obstály. Žalovanému tedy nelze v žádném případě vytýkat, že by snad své rozhodnutí bez přezkoumatelného uvedení konkrétních důvodů založil na závěru odchylovajícím se od žalobcem zmiňované dosavadní rozhodovací praxe. Nelze mu pak jistě vytýkat ani to, že Napadené rozhodnutí založil na závěrech obdobných těm, které v řízení vedeném zdejším soudem pod sp. zn. 9 A 42/2019 obstály. Sama okolnost, že byl rozsudek čj. 9 A 42/2019 - 121 napaden kasační stížností, přitom není s to na právě uvedeném ničem změnit.
151. Soud je však obdobně jako v naposledy zmiňovaném rozsudku vydaném v obdobném sporu mezi týmiž účastníky pro úplnost nucen korigovat postoj prezentovaný žalovaným v jeho vyjádření k žalobě k argumentaci žalobce metodikami EUIPO. Soud v tomto směru připomíná, že EUIPO je orgánem s působností k rozhodování o zápisu o ochranných známkách Evropské unie, nikoli o ochranných známkách vnitrostátních. Zákon č. 441/2003 Sb. je však v souladu s dříve uvedeným transpozicí unijní směrnice a musí tak být vykládán v souladu s jejím smyslem a účelem. Z uvedeného důvodu není možné metodiky EUIPO přehlížet a je nutno z nich v mnoha ohledech vycházet jako ze specifického pramene známkového práva (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18.

7. 2012, čj. 9 As 18/2012 - 31, či ze dne 31. 5. 2017, čj. 5 As 106/2016 - 84). Soud nicméně podotýká, že v podané žalobě žalobce nijak nespécifikoval, v jakém konkrétním ohledu měl žalovaný postupovat v rozporu s metodickými pokyny EUIPO. Ani soud přitom nezjistil, že by byly závěry vyslovené v odůvodnění Napadeného rozhodnutí s metodickými pokyny EUIPO v rozporu. K poznámkám žalobce na str. 15 – 16 žaloby pak soud pro úplnost připomíná, že v rozsudku čj. 9 A 42/2019 - 121 upozornil, že se žalobce mylí, dovozuje-li v replice, že pokud se žalovaný s jeho argumenty nevypořádal, zatížil již tím své rozhodnutí vadou, pro kterou toto rozhodnutí nemůže obstát. Žalovaný totiž svůj chybný závěr o irelevanci metodiky vyslovil teprve ve vyjádření k žalobě.

152. Soud konečně neshledal důvodnými ani námitky, v nichž žalobce pod **osmým žalobním bodem** nesouhlasil se závěry žalovaného stran souhlasu městse s užitím jeho znaku a namítal, že k datu podání přihlášky Napadené ochranné známky měl souhlas městse řádně zajištěn, zatímco osoba zúčastněná na řízení k datu podání své přihlášky souhlas městse neměla a získala jej až dodatečně o několik měsíců později v reakci na výměr žalovaného s odkazem na § 4 písm. j) zákona č. 441/2003 Sb., jak dle žalobce plyne ze spisu O-521523.

153. Soud v tomto směru obdobně jako ve shora připomínaném rozsudku čj. 9 A 42/2019 - 121 podotýká, že v řízení o námitkách podle § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 441/2003 Sb. nemohly být žalobcem zmiňované skutkové okolnosti relevantní. Žalobcem namítané skutečnosti by mohly být relevantní v případném řízení o návrhu na neplatnost Namítané ochranné známky opírajícím se o § 4 písm. j) zákona č. 441/2003 Sb., který mohl žalobce případně podat a spolu s ním navrhnout přerušení řízení o námitkách (aniž by soud presumoval opodstatněnost takového návrhu). Pokud k takovému kroku nedošlo, nezbyvá než stručně uzavřít, že pro posouzení důvodnosti námitek opírajících se o námitkový důvod v § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 441/2003 Sb. byl rozhodný toliko stav vyplývající z rejstříku ochranných známek, v němž byla Namítaná ochranná známka s dřívějším právem přednosti zapsána. Soud doplňuje, že se zřetelem k uvedenému nepovažoval za potřebné provádět při jednání dokazování důkazními prostředky, kterými žalobce prokazoval okolnosti týkající se získávání souhlasů městse s užíváním jeho znaku v kolidujících označeních. V posuzované věci bylo žalovaným vedeno řízení o námitkách podaných podle v § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 441/2003 Sb., tedy řízení, v němž je rozhodný rejstříkový stav. Žalovanému tedy nelze vyčítat, že žalobcem akcentované okolnosti týkající se okamžiku získání souhlasu městse s užitím jeho znaku či užívání Namítané ochranné známky v jiné než zapsané podobě nezohlednil. Předseda Úřadu na str. 17 - 18 Napadeného rozhodnutí v tomto směru vyložil důvody, pro které obsahově odpovídajícím námitkám vzneseným žalobcem v rozkladu nepřisvědčil. Soud nemá těmto závěrům čeho vytknout.

VII. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

154. Na základě všech shora uvedených skutečností Městský soud v Praze žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

155. Výrok II. o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s; žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. nenáleží. Žalovanému pak žádné náklady v souvislosti s vedením předmětného řízení nevznikly.

156. Výrok III. o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 5 s. ř. s., podle kterého osoba zúčastněná na řízení zásadně nemá právo na náhradu nákladů řízení. V posuzované věci přitom soud žádnou povinnost osobě zúčastněné na řízení neuložil.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 4. května 2021

Mgr. Aleš Sabol
předseda senátu